FAŞİZME YARDAKÇILIK HALKA İHANETTİR!

Burjuvazinin bütün basın-yayın kuruluşlarıyla ve bütün gizli-açık örgütlenmeleriyle, faşizmin artık iyice açığa çıkmış olan iğrenç yüzünü gizleyebilmek için olağanüstü bir çaba izlediği gözlenmektedir. Gerici - faşist güçlerin bütün demagojilerini açığa çıkaracak nitelikteki bütün gerçekler, büyük bir çabayla örtbas edilmeye çalışılmaktadır.

B. Cömert'lerin, Doğan Öz'lerin yüzlerce yurtseverin katilleri, Balgat, Piyangotepe katliamlarının, kahvelerin, halk otobüslerinin kurşunlanmasının sorumluları tek tek açığa çıkmaktadır. Buna rağmen bu cinayetlerin işlenmesinde "terörism", "anarşi" yaygaralarıyla ortalığı ayağa kaldırmalar, bugün bütün gerçekler tek tek açığa çıktığı halde, bu alçakça saldırıların FAŞİST güçlerle ve MHP ile ilişkisi üzerinde tek bir şey söylememektedirler.

Büyük burjuva basını faşist katil çetelerini korumak için büyük bir çaba sarfetmektedir. Bir yandan *"anarşi ve terörism"* yaygaraları kopartılmakta, diğer yanları da faşist güçlerin cinayet ve katliamları, iğrenç saldırıları örtbas edilmeye çalışılmakta, açığa çıkmış faşist katillere basit cezalar verilmekte ya da çoğu kere (delil yetersizliğinden!) salıverilmektedir.

Adana'da görülmekte olan MARAŞ KATLİAMI davası da aynı şekilde örtbas edilmekte. Türkeş'ler - Demirel'ler tarafından kışkırtılmış katiller birer ikişer salıverilmekte, bir yandan da bu katliamın asıl sorumlusu olan faşist cinayet çetelerinin şefi TÜRKEŞ davacı pozunda sağa sola küfürler - tehditler yağdırabilmekte, yeni cinayetler planlayabilmektedir. Yaşlı - genç, kadın - erkek yüzlerce yurttaşımızı, küçücük çocukları, hamile kadınları öldürtten katil çetelerinin şefleri her gün televizyona çıkartılarak, ilerici - devrimci halk güçlerine küfrettirilmekte; buna karşılık halkın devrimci güçlerinin, ilerici kuruluşların sesini kesmek için, gerçekleri söylememeleri, kendilerini dahi savunmamaları için, olmadık baskılar uygulanmaktadır.

Büyük basın tekelleri, özellikle de HÜRRİYET gazetesinin MHP'yi savunabilmek, faşist çetelerin cinayetlerini örtbas edebilmek için olağanüstü bir çaba sarfettiği görülmektedir. MHP'nin ağzından uydurma *"manşet haberler"* yazılmaktadır. Bu basın tekeli, izlediği yayın politikasıyla, adeta MHP'nin ve tüm faşist güçlerin yayın organı olarak görülmektedir. Bir yandan "anarşi, terör" yaygaralarıyla gerçekler çarpıtılmakta, bu sayede faşist saldırı ve katliamlar bir anlamda teşvik edilmektedir. Diğer yandan da bir açık faşist [illegible] çağrılar çıkartılmaktadır.

Dergimiz baskıya hazırlandığı sırada A. İpekçi'nin faşist katilinin yakalandığı açıklanmıştır. Bu olay da onca yaygara arasında, kimin ne için yaptığı anlaşılmayan(!) bir "anarşi olayı"(!) olarak geçiştirilebilecek olarsa, buna hiç şaşmamak lazımdır.

Bütün bu olaylar karşısında sözde demokrat çevrelerin durumu ise ibret verici bir şaşkınlıktan başka bir şey değildir.

Böyle bir ortam içinde faşist çetelerin saldırıları pervasızca sürdürülmektedir.

Son günlerde, Manisa'da daha önceleri MHP'den istifa etmiş olan Cemil Çölli'nin öldürülmesinden sonra, başta CHP Manisa örgütünün en faal üyelerinden Neşe Gülersoy olmak üzere, yurt çapında onlarca CHP üyesi, MHP'li faşistler tarafından öldürüldü. Bunun üzerine Türkeş televizyonu çıkarak yenilen sağa-sola tehditler-küfürler yağdırırken, hatta bütün faşistlere silah ruhsatı vermediği için hükümete saldırırken, CHP yöneticileri faşist köpekler karşısında özürler dileyip, neredeyse iki bükülüm olmuşlardır. Maraş, Balgat, Piyangotepe, Mamak gibi yüzlerce katliamın sorumlularıyla, D. Öz'lerin, B. Cömert'lerin, İpekçi'lerin ve binlerce yurtseverin katilleriyle, televizyona çıkıp "diyalog" kurmuşlardır. Sözde "diyalog" adına faşist katliamlardan tek bir söz bile edememişlerdir. Kendi davaları uğrunda şehit olan insanlara bile sahip çıkamayanların düştüğü durum en hafif deyimiyle utanç vericidir.

Bütün bunların yanısıra, sıkıyönetim kuvvetleri de devrimcileri susturmak, onların halka gerçekleri açıklamasını önlemek için, aksi almaz baskılar ve yasaklar uygulamaktadır. Bildiri basmayı, dergi çıkarmayı, afiş asmayı, faşist sürülerin cinayetlerini lanetlemeyi, faşistlerin öldürdüğü devrimci ve yurtseverlerin cenaze törenlerini ve onları anmak amacıyla gazetelere ilan vermeyi, hatta KAHROLSUN FAŞİZM demeyi bile yasaklamaktadır. Bu yasaklara uymayanlar zindanlara doldurulmakta, işkencelere uğratılmaktadır.

Elbetteki burjuvazinin bütün çabaları emekçi halk güçlerinin faşizme karşı direnişini bastırmaya yetmeyecektir.

DEVRİMCİ YOL

DEVRİMCİ YOL

SAYI: 29 | 18 TEMMUZ 1979 | 10 TL.

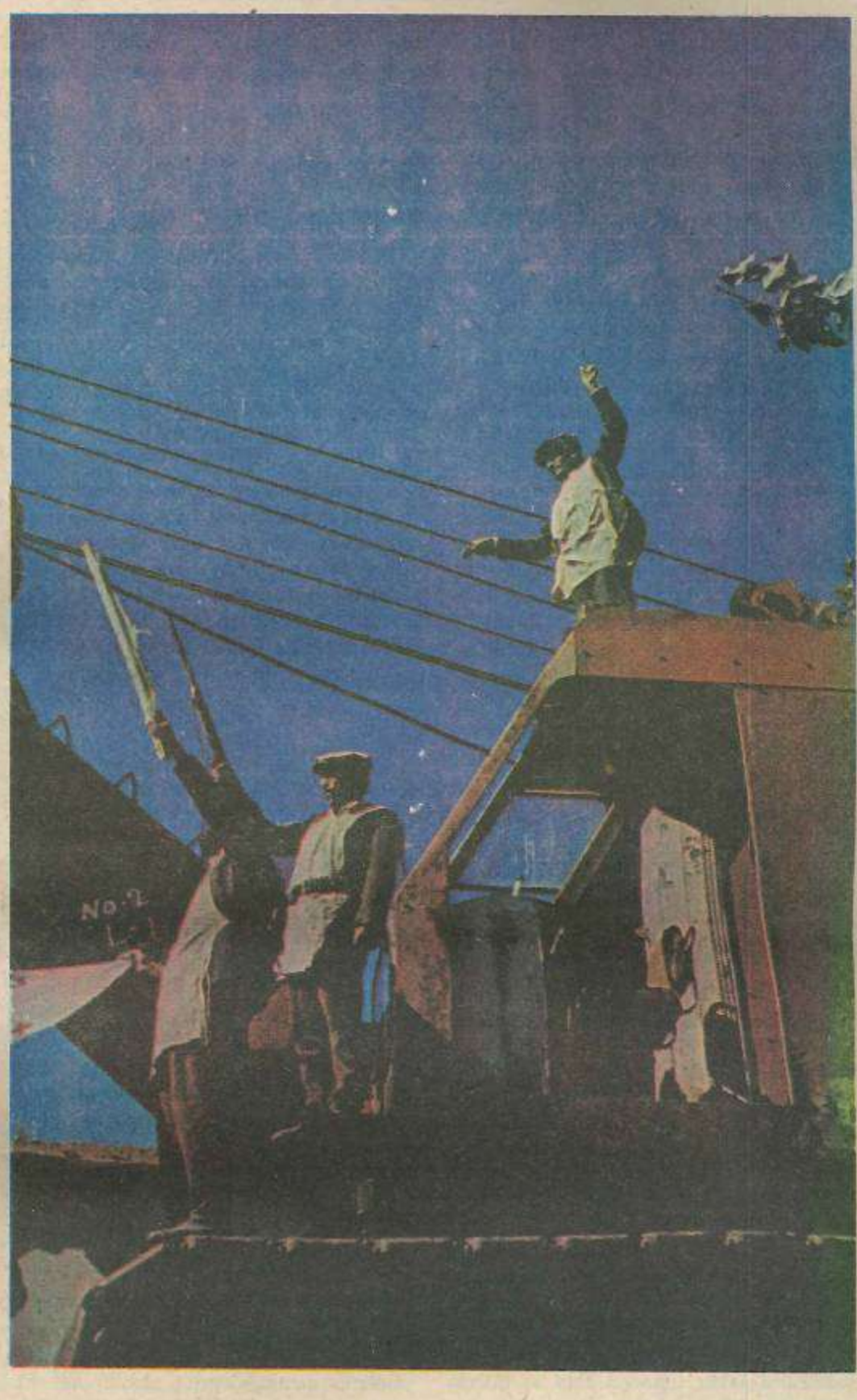

* NAMLULARIN GÖLGESİNDE DEMOKRASİCİLİK OYUNU

* Faşizme karşı mücadelede birlik sorunu

* 15-16 Haziran mücadelemize ışık tutuyor

CEZAEVLERİNDEKİ FAŞİST BASKILAR MÜCADELEMİZİ DURDURAMAYACAKTIR!

Mamak Cezaevinde faşist katillerle devrimciler aynı koğuşlarda yatırılıyor. Ankara Sıkıyönetim Komutanı, faşist canilerle halkı "kardeş" yapmak iddiası ve safsatasıyla devrimci, ilerici ve yurtseverlere baskı ve zulüm uygulattırıyor.

27 Haziran günü devrimciler, Mamak Cezaevinde bir günlük açlık grevi şeklinde faşist baskılara karşı etkili bir direniş gerçekleştirdiler. Devrimciler, cezaevlerinde de faşizme karşı mücadeleyi kararlıca sürdürecekler ve asla faşizme teslim olmayacaklardır.

Ecevit'in "özgürlükçü sıkıyönetim"i emekçi halk güçleri üzerindeki baskı ve terörü her gün bir kat daha artırıyor. Faşist güçlerin Maraş'ta düzenledikleri katliam gerekçe gösterilerek ilan edilen sıkıyönetimin, geniş halk kesimlerinin; ilerici ve devrimcilerin temel hak ve özgürlüklerini gasbettiğini bugün artık herkes görebilmektedir.

Hergün artan ve emekçi halklarımızı yıldırıp teslim almaya yönelen faşist terör ve katliamların sorumluları cinayet işlemeye devam ederken ve ortalıkta serbestçe dolaşırken; sıkıyönetim, faşist saldırılara karşı kendini savunan, ilerici, devrimci yayın okuyan, faşizme karşı çıkan insanları zindanlara doldurmaya devam etmektedir.

Emekçi halk güçleri, bugün sadece dışarda değil, cezaevlerinde de baskı ve saldırılara maruz kalmaktadır.

Bugün sıkıyönetim cezaevlerinde 12 Mart dönemini aratmayan baskı ve zulüm uygulamaları vardır. Mamak Askeri Cezaevinde bugüne kadar, baskı ve zulümden; bakımsızlık ve işkenceden 3 yurtsever ölmüştür. Bunlar arasında "yasak yayın" bulundurduğu için gözaltına alınan CHP'li Tuzluçayır Muhtarı da bulunmaktadır.

MAMAK ASKERİ CEZAEVİNDE NELER OLMAKTADIR?

Bugün Mamak Askeri Cezaevinde halk düşmanı canilerle, (Doğan Öz'ü öldüren Balgat'ta, Tepecik'te, Piyangotepe'de onlarca insanı katledenlerle), "yasak yayın" bulunduran, devrimci-ilerici düşünceler taşıyan insanlar aynı koğuşlarda yan yana yatırılmaktadır. Faşist köpekler, dışardaki gibi içerde de halka saldırmakta ve cezaevi idaresi faşistlerin çıkardığı her olaydan sonra ilerici, devrimci ve yurtseverler üzerindeki baskılarını yoğunlaştırmaktadır. Faşistlerin saldırısına hedef olan devrimciler, hücreye atılmakta, coplanmakta, falakaya yatırılmakta, sigara içmeleri, gazete okuyup radyo dinlemeleri yasaklanmakta, aile ve avukatlarıyla görüşmeleri engellenmekte, hasta olanların tedavisi yaptırılmamakta, içinden fare ve böcek çıkan yemekleri yemeye zorlanmakta, kısacası insanlık dışı koşullarda zorlanmaktadırlar.

Buna karşılık, birkaç yurtseverin katili faşist caniler, cezaevinde rahatça ve hatta istedikleri an kaçabilecek şekilde yaşayabilmektedir. Cezaevi müdürü Albay M.A. Uzuner, ile Yzb. M. Sırrı Şuşut, Bnb. Fevzi Lüle ve öteki faşist subaylar, devrimci ve ilericileri gece yarıları işkencehanelere götürmektedirler. Binlerce halk çocuğunun doldurulduğu Mamak Askeri Cezaevine Cumhuriyet gazetesinin girmesi bile yasaklanmıştır. Cezaevinde devrimcilerin can güvenliği faşist köpeklere teslim edilmiştir.

Ankara sıkıyönetim komutanı Nihat Özer, düzenin yasalarının kendine vermediği yetkileri bile kullanabilmektedir. Göstermelik suçlardan gözaltına alınan yüzlerce devrimci, hiçbir yasal gerekçeye dayanmadan aylarca cezaevinde tutulmaktadır. Ankara DEV-GENÇ yöneticisi Tevfik Toker, ODTÜ-ÖTK yöneticileri ve daha yüzlerce devrimci sıkıyönetim komutanının keyfi tutumu nedeniyle hala mahkemeye çıkarılmamaktadırlar.

Ankara sıkıyönetim komutanı, bütün bu baskı ve yasaklar ile de yetinmemekte, Cumhuriyet gazetesinde, M. Ekmekçi'nin köşesini işgal ederek, Mamak Cezaevindeki baskı uygulamalarına karşı çıkanlar tehditler savurmaktadır. O, baskıları inka edememekte, yapılanların "sağcılarla solcuları, birarada ve kardeşçe yaşamayı alıştırmak" amacına yönelik olduğunu iddia etmektedir.

Piyangotepe'de yedi yurtseveri katleden canilerle, Piyangotepe halkı kardeş olabilirler mi? Bir avuç cani ve köpekle, milyonlarca emekçi kardeş olabilir mi? Faşistlerle devrimciler kardeş olabilir mi?

Bu baskı ve zulmün boşuna komutan!

Kendinden öncekilerin yaptığı gibi darağaçları da kursan, devrimcileri gece yarıları idam mangalarının karşısına da çıkarsan, emekçi halklarımızın ve devrimcilerin faşizme karşı mücadelesini durduramazsın. Devrimcilerin sınıf bilinci ve faşizme karşı hıncı, cezaevlerinizi, tankınızı, topunuzu yerle bir edecektir.

İŞKENCECİLERDEN ve ZALİMLERDEN HESAP SORULACAKTIR!

MAMAK CEZAEVİNDEKİ FAŞİST BASKILARA SON!

CEZAEVLERİNDEKİ BÜTÜN DEVRİMCİLER SERBEST BIRAKILMALIDIR!

BASKI VE ZULÜM, FAŞİZME KARŞI DİRENİŞİMİZİ DURDURAMAYACAKTIR!

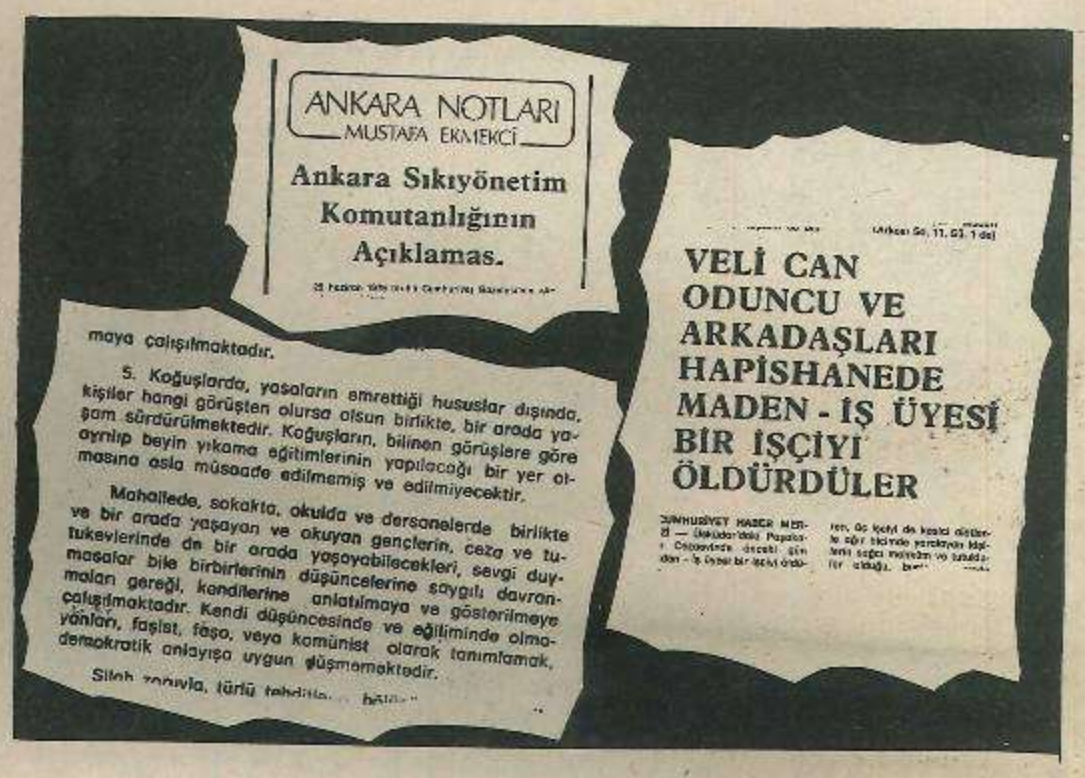

ANKARA NOTLARI
MUSTAFA EKMEKCİ

Ankara Sıkıyönetim Komutanlığının Açıklamas.

maya çalışılmaktadır.

5. Koğuşlarda, yasaların emrettiği hususlar dışında, kişiler hangi görüşten olursa olsun birlikte, bir arada yaşam sürdürülmektedir. Koğuşların, bilinen görüşlere göre ayrılıp beyin yıkama eğitimlerinin yapılacağı bir yer olmasına asla müsaade edilmemiş ve edilmiyecektir.

Mahallede, sokakta, okulda ve dersanelerde birlikte ve bir arada yaşayan ve okuyan gençlerin, ceza ve tutukevlerinde de bir arada yaşayabilecekleri, sevgi duymaları gereği, kendilerine anlatılmaya ve gösterilmeye çalışılmaktadır. Kendi düşüncesinde ve eğiliminde olmayanları, faşist, faşo, veya komünist olarak tanımlamak, demokratik anlayışa uygun düşmemektedir.

Silah zoruyla, türlü tehdit...

Ankara Gü. 11. Gü. 1 del

VELİ CAN ODUNCU VE ARKADAŞLARI HAPİSHANEDE MADEN - İŞ ÜYESİ BİR İŞÇİYİ ÖLDÜRDÜLER

CUMHURİYET HABER MERKEZİ — Ülkeden'deki Paşaköy Cezaevinde ...

TRABZON CEZAEVİNDE MÜCADELE SÜRÜYOR!

Hayatın her alanında olduğu gibi, oligarşinin zindanlarında da devrimci mücadele yükseliyor.

Trabzon Kapalı Cezaevine yeni atanan Müdür Rüstem Cinkılınç'ın gelmesiyle birlikte devrimci mahkumlara karşı çağ dışı uygulamalar artmıştır. Devrimciler üzerindeki baskılar artarken, faşistlere hareket olanağı alabildiğince tanınmış ve cezaevi personeli tarafından da silahlandırılmışlardır. Cezaevinde tecrit olmuş durumdaki faşistlere idarece bildiri dağıtma olanağı bile sağlanmıştır.

Faşistler idare tarafından sağlanan bütün olanakları kullanarak devrimcilere karşı saldırıya kalkacak cesareti bulmuşlar ve tahliye olan bazı arkadaşlarımızı uğurlamaya giden devrimci mahkumların üzerine yaylım ateşi açmışlardır. Ahmet Demir adlı devrimci mahkum ölmüş, bazı devrimci tutuklular da yaralanmıştır.

19.6.1979 günü yine tahliye olan arkadaşlarımızı uğurlamaya giden devrimcilere faşistler sataşmış, saldırmak istemişler, fakat gerekli cevabı alarak koğuşlarına kaçmak zorunda kalmışlardır. Sonuçta 1 faşist ölmüş, bazıları da yaralanmıştır.

Devrimciler daha sonra bu faşist saldırı girişimini ve bunları koruyan cezaevi idarecilerini protesto etmek ve kamuoyunun cezaevinde oyanan oyunlara dikkatini çekmek için 12 gardiyanı rehin almışlardır. Devrimciler yaptıkları basın toplantısında cezaevi idaresinin tutumunu ve direniş amaçlarını açıklayarak eylemlerini 28 saat sürdürmüşlerdir.

Devrimciler zindanlarda faşizme karşı mücadelenin görevleri olduğunu bilmektedirler. Ve bu bilinçle mücadele vermektedirler.

Zindanlarda gelişen özgürlük mücadelesidir. Bunu biliyoruz ve onun için mücadeleye dört elle sarılıyoruz.

Devrimci Selamlar

Trabzon Kapalı Cezaevinden
Devrimci Mahkumlar

ADANA CEZAEVİNDE DİRENİŞ BAŞARIYA ULAŞTI!

Bugün insanca yaşam koşullarından yoksun cezaevleri birbiri üzerine yığılmış binlerce devrimci, yurtseverle doludur. 800 kişilik kapasiteli Adana cezaevinde 1600 kişi üstüste yatmaktadır.

Bizler, Adana, Gaziantep, Maraş, Urfa, Adıyaman illerinde devrimci mücadelede tutuklanarak Adana Askeri Cezaevi'ne konmuş devrimcileriz. Hertürlü insanca yaşam koşullarından uzak olan cezaevinde, yaşam sürdürmenin asgari gereklerinden de yoksun bırakılmaktayız.

Koğuşların pencereleri tuğlayla örülmüş vaziyettedir. Çukurova sıcağında koğuşlarda yeterli hava bulmak bile güçleşmektedir. Cezaevinde bazan kesintilerle bulabildiğimiz su ancak içmek için yeterli olmakta, temizlik, banyo için ise su bulmak mümkün olamamaktadır. Haftada 20 dakika ile kısıtlanan yakınlarımızla görüş imkanı da idarece çeşitli engellerle ortadan kaldırılmaktadır. Yakınlarımıza cezaevi personelince olmadık hakaretler yapılmakta, güçlük çıkartılmaktadır. Yaralı ve hasta arkadaşlarımızın gerekli tedavileri yapılmamakta, hastaneye sevklerde engelleme uygulanmaktadır. Bu yüzden bazı arkadaşlarımızın gerekli tedavi uygulanmadığı için ayak ve kollarının kesilme durumu ortaya çıkmıştır. Koğuşlara kitap ve gazete verilmemektedir. Bütün bu uygulamaları protesto etmek ve kötü yaşam şartlarının düzeltilmesini sağlamak amacıyla bir direniş başlattık. Direnişimiz karşısında kışla komutanının uygulamaya kalktığı baskı ve şiddet sökmedi. Kendilerinin daha güçlü olduğunu ve isterlerse hepimizi öldürebileceğini söyleyen Albay, "Bizi öldürebilirsiniz, ama sağ kaldığımız sürece, bu direnişi kıramazsınız" cevabı ve kararlı tutumumuz karşısında geriledi.

Haklı taleplerimizin kabulu ve bu doğrultuda çalışmaların yapılacağı belirtilmesiyle dört gün süren direnişimize son verdik.

İçerde kaldığımız sürece Devrimci Hareketten bir saniye olsun ayrı düşünmeden, dışarıdaki mücadeleden kopmadan, kalbimizin sizinle çarptığını bir kez daha belirtiriz.

KAHROLSUN FAŞİZM
YAŞASIN MÜCADELEMİZ!

Devrimci Selamlar,

Adana Askeri Cezaevinden devrimciler

NAMLULARIN GÖLGESİNDE "DEMOKRASİCİLİK OYUNU"

KURULDUĞU günden bu yana uygulayageldiği politikaların doğal, hatta kaçınılmaz bir sonucu olarak, hükümet, nihayet, *düşme noktasına* gelip dayandı. En son, emekçi halklarımızın elinde avucunda ne varsa hepsine el koymak anlamına gelen IMF'nin koşullarını, bütünüyle kabul ederek oluşturduğu kısmi "dış destek" sayesinde ve biraz da parlamentonun tatile sokulması sayesinde sınırlı bir *zaman* kazanabildi. Bu sayede hükümetin ayakta kalmak için kazandığı zamanın son sınırının senato seçimlerine kadar uzanabileceği söylenebilir. Ancak tarafların, yani hükümet ve muhalefet güçlerinin senato seçimlerine kadar, gelişmeleri kendi yönlerinde *zorlamaları* beklenmelidir. O halde önümüzdeki günlerin daha sıcak ve siyasal değişmeler açısından daha hassas bir döneme doğru gelişmelere sahne olacağını söylemek yanlış olmaz.

CHP'nin "halkçı"(!) lideri Ecevit kendi sonuna, bütün foyasını açığa çıkararak tırmanıyor. Son yapılan devalüasyon ve zamlar emekçi halkın sofrasındaki son lokmalara da el koymaktan başka birşey değildir. Ve bütün bunları uyguladığı için *"cesaretinden"*(!) dolayı "kıvanç duymakta"dır, "halkçı"(!) Ecevit! Ona emekçi halka karşı bu "cesareti" *nereden* aldığını sormak lazımdır. Bir yanda bu "cesaretli" kararlar alınırken, diğer yanda da yeni yeni baskı yasaları çıkartılmakta; "Mogadişu baskınını düzenleyen Alman komandolarından daha üstün" intihar komandoları yetiştirilip sergilenerek halka gözdağı verilmeye çalışılmakta; 12 Mart dönemini aratmayan işkenceler, baskılar, tutuklamalar, yurtsever insanların katledildiği "operasyon"lar sürüp gitmekte, bütün bunlara karşılık "halkçı" ve de "özgürlükçü" Ecevit, "demokrasi" ve "özgürlük" nutukları atabilmektedir.

Doğrusu bu da bir *"cesaret"*tir. Ecevit halka karşı *fütursuzca* yalan söyleyebilmektedir! Aldığı bütün kararlar sıkıyönetimin bütün baskı uygulamaları sadece faşist güçlerin işine yaramasına rağmen hala, *"Türkiye'de faşizm tehlikesi yoktur"* diyerek halkı kandırmaya çalışmaktadır.

Önümüzdeki senato seçimlerinde de, halkın karşısına bir kez daha aynı yalan ve demagojilerle çıkacaklarına, halkı eski yalanlarına bir kez daha inandırmaya çalışacaklarına da şüphe yoktur. Bir kere daha herkesi CHP'ye oy vermeye, aksi taktirde hükümetin düşeceğini, "özgürlükçü demokrasi"nin(!) tehlikeye düşeceğini, III. MC'nin kurulabileceğini, vb. ileri sürebileceklerdir. Bu şekilde yoksulluk ve zulüm altında *inletilen* halktan yeniden oy isteyebileceklerdir.

Kısacası önümüzdeki seçimlerde de bir kere daha eski "demokrasicilik oyunları" sahnelenecektir. Bir yanda sıkıyönetimin bütün baskı politikaları alabildiğine sürerken, halk güçlerinin bütün demokratik hakları ayaklar altına alınıp çiğnenirken, devrimcilerin söz - yazı - fikir özgürlüklerinin yokedildiği, bütün devrimci yayınlara yasaklar çıkarıldığı, devrimcilerin gerekçesiz yere zindanlara doldurulduğu bir ortamda, namluların gölgesinde, gene *"demokrasicilik oyunu"* oynanacaktır. Kısmi senato seçimlerinin başka bir anlamı yoktur. Elbetteki biz, bu oyuna, bu sahtekarlığa hiçbir şekilde *ortak olmayacağız.*

Fakat, solculuk adına bu oyunda *figüranlık* etmeye heveslenenlerin, hiç de az olmadığı görülmektedir. CHP'ye karşı doğan tepkileri seçimlerde toplayabilerek kendi cılız varlıklarını biraz şişirebilecekleri hevesleriyle, *"burjuva partilere alternatif gösterme"* gibi iddialarla ortaya atılmaktadırlar. CHP'ye karşı doğan tepkileri *bir başka reformist - revizyonist potaya aktarma* çabasından başka birşey olmayan bu çabaların, bundan önceki örneklerinde olduğu gibi, "solun gücünü gösterme" adına, *solun küçük düşürülmesi*nden başka bir şekilde sonuçlanmayacağı açıktır.

AP ve MHP'nin önümüzdeki dönem içinde saldırı politikalarını yoğunlaştırarak sürdürecekleri anlaşılmaktadır. Özellikle seçimlerin yapılacağı illerde faşist güçlerin saldırılarının şimdiden yoğunlaşmaya başladığı gözlenmektedir.

Faşistlerin son zamanlarda CHP'nin tabanındaki tutarlı-mücadeleci unsurlara sistemli saldırılar düzenleyerek onları sindirmeye çalıştığı görülmektedir. CHP yöneticileri ise bu gibi olaylar karşısında tam bir ihanet içindedirler. Kendi insanlarına, şehitlerine bile sahip çıkamamakta, yüzlerce - binlerce yurtseverin kanına giren faşist köpeklerle, halkın karşısına geçip "diyalog" kurma şarlatanlığı yapabilmektedirler. Kendi davaları uğrunda mücadele eden, hayatını veren insanlara bile sahip çıkamayan, kendi şehitlerini bayraklaştırmasını bilmeyen bu CHP yöneticileri dünyanın en rezil, en pespaye siyasetçileri sayılmalıdır.

Onlar şimdi, yoksulluk ve zulüm altında inlettikleri ve her türlü yalan ve ihaneti reva gördükleri halktan, gene türlü yalanlarla oy isteyeceklerdir. Onlardan yaptıkları bütün ihanetlerin hesapları tek tek sorulmalıdır. Ve onlar layık oldukları dersi mutlaka en iyi bir şekilde almalıdırlar.

SENATO seçimlerine doğru, faşist saldırıların yaygın biçimler alacağı bir dönemde faşizme karşı direniş mücadelemizin yeni mevziler, yeni merhaleler kazanması için görevlerimize bir kat daha sarılmalıyız. Bütün yurt sathındaki faşist saldırılara karşı bütün emekçi halk güçlerinin yanıbaşında tutarlı, bilinçli, kararlı bir mücadele çizgisi izlemeliyiz. *Faşist saldırılara maruz kalan herkese sahip çıkmalı;* faşizme karşı mücadele içinde olan herkesle birleşmeye çalışmalı; bütün anti-faşist halk güçlerini faşizme karşı kararlı bir eylem çizgisinde birleştirmeye çalışmalıyız. Yükselen mücadele ortamında en geniş anti-faşist halk kesimlerinin faşizme karşı her türden mücadele ve direniş eylemlerinin ön saflarında yer almalı, bunları örgütlemeye çalışmalıyız. Önümüzdeki bütün bir mücadele dönemi, yurt çapında *"direniş birlikleri"* oluşturma görevlerimizin yerine getirilmesi için uygun bir zemin olarak değerlendirilmelidir.

Faşist güçlere karşı yürütülecek her türden direniş eylemlerinde özellikle doğru bir mücadele çizgisi izlemeye büyük bir özen gösterilmelidir. Eylemlerimiz *faşist güçlerin saflarını daraltacak,* faşizme karşı direniş saflarını genişletecek, en geniş halk kesimlerinin faşizme karşı mücadele azmini ve kararlılığını geliştirecek bir niteliğe sahip olmalıdır. Tersine, faşist güçlerin saflarını genişleten, halk güçlerinin saflarını daraltan, halk yığınlarını devrimci mücadeleden soğutan eylemler hiçbir şekilde devrimci eylemler sayılmamalıdır. Daima, açıkça en geniş emekçi halk kitlelerinin çıkarlarından yana, bilinçli, kararlı, örgütlü bir mücadele çizgisi izlemeliyiz. Bu, devrimci mücadelemizin kesin zaferine götürecek olan bir temel olmalıdır.

Bugün emekçi halklarımızın faşizme karşı direnişinde atacağımız kararlı adımlar, yarının daha zor görevlerini başarabilmemiz için bir sınav olacaktır.

DEVRİMCİ YOL

ALMANYA'DA DEVRİMCİ MÜCADELE GÜÇLENİYOR

Almanya'da Devrimci Hareket henüz genç ve yeni olmasına rağmen, faşist gelişmeler karşısında uyguladığı doğru politika ile önemli mevziler kazanıyor. Almanya'da faşistlerin önemli bir örgütlenme içinde oldukları bir gerçek. Türkeş, sık sık yaptığı gezileriyle güçlü bir örgütlenme kurmayı ve burayı cephe gerisi olarak kullanmayı amaçlamaktadır.

Ülkenin çeşitli yörelerinde devrimci bir politikayı hayata geçiren, faşistlerin örgütlenmelerine seyirci kalmayan, militan bir mücadele temelinde faşist ideolojiyi teşhir, tecrit eden, anti-faşist komitelerin her yörede kurulup, etkinlik kazanmasına çalışan devrimciler mücadelelerini kararlılıkla sürdürüyorlar. Böylesi bir anlayışla, Haziran ayında, Almanya'daki tüm anti-faşistlerle omuz omuza, faşizme karşı mücadelede önemli mevziler kazanıldı.

17 Haziran 1956'da Demokratik Alman Cumhuriyeti'nde çıkan gerici ayaklanmayı her yıl kutlayan Alman faşistleri, bu yıl da, Frankfurt'ta bir toplantı düzenlemek istediler. Faşistlerin "Almanya Buluşması" dedikleri bu toplantı faşist Almanya hayallerinin tazelendiği faşist bir gövde gösterisi olacaktı.

Fakat 16-17 Haziran'da bütün Alman örgütlerinin ve Türkiye'lilerin oluşturduğu *anti-faşist eylem birliklerinin* düzenledikleri yürüyüş, miting ve gösteriler sonucu faşistlerin Frankfurt'a girmelerine engel olundu.

Başlangıçta faşistlerin gösterileri için izin veren gerici Belediye Başkanı, daha sonra Demokratik güçlerin baskısı ile bu izni kaldırdı. 16 Haziran günü tüm anti-faşistler düzenli sıralar halinde şehir merkezine yürüyüşe geçtiler. Polisin yollara barikatlar kurması ve gösteriyi dağıtmak istemesi üzerine gruplara ayrılan anti-faşistler, ara sokaklardan giderek şehir merkezinde toplandılar. Sayıları 50.000'i bulan devrimciler gösterilerini akşam saatlerine kadar sürdürdüler.

Tüm Almanya çapında katılımı gerçekleştirememelerine rağmen sayıları 700 kişiyi bulan Devrimci Yol'cular, gerek disiplinleri ve gerekse devrimci coşku ve kararlılıkları ile Frankfurt'taki tüm anti-faşist güçlerin dikkatini çekti.

Faşistlerin Frankfurt yenilgisinden sonra Hamburg ve Kiel'de "Güneş Ne Zaman Doğacak" adlı, faşist ideolojiyi yayan film gösterileri devrimcilerin aktif mücadelesi sonucu gerçekleşemedi.

Filmle ilgili bildiriler dağıtan faşistlere hakettikleri ders verilerek bildirileri çöp tenekelerine atıldı. Akşam üzeri 17.30'da faşistlerin derneği önünde 500 kişilik bir gösteriyle faşist ideoloji teşhir edilerek, faşist derneklerin kapatılması isteği haykırıldı. Aynı şekilde Kiel'de de 400 kişilik bir kalabalıkla şehir merkezine yüründü ve anti-faşist sloganlar atıldı.

Faşistlerin güçlü olduğu Peine'de devrimcilerin aktif mücadelesi sonucu Peine Türkiye'li İşçiler Derneği'ne karşı girişilen faşist saldırılar püskürtüldü. Faşistlerin şehirde estirdikleri teröre son verildi.

Salzgitter Türkiye'li İşçiler Birliği, dernek binası faşistlerin işgalinden kurtarılarak gerçek sahiplerinin kullanımına açıldı. Yapılan seçimleri büyük farkla alan devrimciler dernek binasından çıkmamakta direnen faşistleri, gerektiği şekilde binadan kovdular. Civar şehirlerden takviye alan faşistlere karşı, Salzgitter halkı ile birlikte gece gündüz nöbet tutarak, orada faşistlere yer olmadığını gösterdiler.

Şimdi Almanya'da er geç zafere ulaşacakları inancında olan Türkiye'li devrimcileri daha fazla fedakarlık, daha bilinçli ve kararlı mücadele dolu günler bekliyor.

15-16 HAZİRAN DİRENİŞİ MÜCADELEMİZE IŞIK TUTUYOR!

15 - 16 Haziran İşçi Direnişi'nin 9. yıldönümü sıkıyönetime, faşizme, zamlara, işçi sınıfının kazanılmış haklarını gaspetmeye yönelik saldırılara karşı sessiz kalınamayacağının, direnileceğinin bir kez daha görüldüğü, emekçi halklarımıza direniş mesajlarının iletildiği bir mücadele günü oldu.

İSTANBUL

15 Haziran günü bir çok işyerinde işi bırakma eylemleri gerçekleştirildi. Forumlar, toplantılar tertiplendi. RAPIDUS, ANDA, NEVTRON, FATİH ALÜMİNYUM SAN., BİRLİK SİGORTA, GÜRÇELİK, METOAT ve diğer birçok işyerinde yarım saatle, ikibuçuk saat arasında iş bırakma eylemleri yapıldı. METAŞ'da işçilerin geniş katılımıyla 15 Haziran'ı anma toplantısı gerçekleştirildi. CERRAHPAŞA HASTANESİ'nde ortak düzenlenen toplantıyla işçi direnişi anıldı.

Düzenlenen forumlarda 15 - 16 Haziran'ın günümüz siyasi görevleri açısından değerlendirilmesi yapıldı. Saygı duruşuyla başlatılan eylemler zamlara, sıkıyönetime ve faşizme karşı direnis sloganlarıyla devam etti. İşçilerin Sesi özel sayıları, Devrimci İşçiler imzalı bildiriler dağıtıldı.

DİSK'in tertiplediği 15 Haziran toplantısına katılınarak, devrimci işçilerle faşizme karşı mücadele ve Direniş Komiteleri anlatıldı. Konuşmalar toplantıya katılanlarca ilgi ve coşkuyla karşılandı.

İstanbul'un yoksul gecekondu mahallelerinde düzenlenen kahve toplantılarıyla, tren ve otobüslerde yapılan konuşmalarla 15 - 16 Haziran işçi direnişi anlatıldı. Emekçi halk faşizme karşı mücadelede direniş komitelerinde birleşmeye çağrıldı.

BEŞIKTAŞ, GAZİOSMANPAŞA, HİSARÜSTÜ semtlerinde geniş katılımlı korsan gösteriler düzenlendi. gece İSTİNYE'de meşaleli korsan yürüyüş ilgiyle izlendi.

15 - 16 Haziran İstanbul'un heryerinde direniş sloganlarının haykırıldığı, faşizme karşı mücadele azminin bir kat daha arttığı günler oldu.

ANKARA'DA 15 - 16 HAZİRAN DİRENİŞ EYLEMLERİYLE ANILDI!

Ankara'da Devrimci İşçiler 15 - 16 Haziran'ı günümüz koşullarıyla birlikte değerlendirerek bir dizi direniş eylemleri gerçekleştirdiler. 15 - 16 Haziran öncesi, işyerlerinde işçi sınıfına yönelen saldırıları, faşizme karşı mücadeleyi anlatan bildiriler, özel sayılar dağıtıldı. Duvar gazeteleri, afişler asıldı.

16 Haziran sabahı erken saatlarda Kayaş-Sincan arasında işçilerin yoğun olduğu trende konuşmalar yapıldı, özel sayılar dağıtıldı. Siteler semtinde Samsun Karayolu devrimci işçilerce ateş yakılarak kesildi ve korsan gösteri yapıldı. Gösteri yarım saat süren yürüyüşle sona erdi. İşçilerin yoğun olduğu bu bölgede 15 - 16 Haziran direnişiyle ilgili pankartlar asıldı.

Belediyeye bağlı birçok işyerinde ve Tek Merkez Atölye'de, Devrimci işçiler düzenledikleri forumlarla 15 - 16 Haziran Direnişini andılar. Mamak Gaz Maske Fabrikası önünde düzenlenen korsan gösteride faşizme karşı mücadele sloganları haykırıldı. Civardaki faşistlere gerekli cevap verildi. DİSK'in düzenlediği temsilciler toplantısında DİSK temsilcisi Devrimci İşçiler 15 - 16 Haziran 1979'da işçi sınıfına yönelen saldırıları anlattılar, günümüzde faşizme karşı mücadelede Direniş Komitelerinde örgütlenmeyi ve genel grev önerdiler.

Devrimci öğretmenler, memurlar, teknik elemanlar işyerlerinde direniş eylemleri gerçekleştirdiler. Başta Maliye Bakanlığı, Defterdarlık, Emekli Sandığı olmak üzere birçok işyerinde düzenlenen forumlarla 15 - 16 Haziran şanlı İşçi Direnişi anıldı. SSK önünde "Yaşasın 15 - 16 Haziran Direnişi" pankartı asıldı. Akşamüstü Kızılay, Sıhhiye, Necatibey, İzmir Caddesi civarlarında 15 - 16 Haziran'la ilgili bildiriler dağıtıldı, el ilanları atıldı.

TRABZON'DA 15 HAZİRAN'DA "FAŞİZME KARŞI DİRENİŞ" MİTİNGİ DÜZENLENDİ

Trabzon'da 15 Haziran mitingi kalabalık bir kitlenin katılımıyla gerçekleştirildi.

Mitinge çağrı çalışmaları sırasında bildiri dağıtan devrimcilere Cumhuriyet Meydanı'nda faşistler ve polis ateş açtı. Çıkan olaylarda iki polisin yaralandığı öğrenildi.

Miting öncesi Trabzon'da KSD, anti-faşist mücadeleyi bölücü, sekter olumsuz tavırlarını bir kez daha sergiledi. 16 Haziran günü için miting izni alan KSD yöneticileri bu mitingin güçlü bir anti-faşist gösteri olması yolundaki devrimcilerin önerilerini 1 Mayıs kutlamaları sırasında aldığı olumsuz tavırlarının devamıyla reddetti. 15 Haziran'da HK taraftarlarınca izin alınmıştı. Her iki mitingin birleştirilmesi önerileri KSD'ce geniş kitlenin katıldığı toplantıda reddedilince devrimciler 15 Haziran'da HK'nın da katılımıyla Faşizme Karşı Direniş mitingini başarıyla gerçekleştirdiler.

Kalabalık bir kitlenin katıldığı miting düzenli ve disiplinli bir şekilde son buldu.

TRABZON - 15 Haziran Mitingi

16 HAZİRAN'DA ORDU'DA "FAŞİZME KARŞI DİRENİŞ" MİTİNGİ YAPILDI!

16 Haziran günü Ordu'da emekçilerin, köylülerin, devrimcilerin geniş katılımıyla "Faşizme Karşı Direniş" miting ve yürüyüşü gerçekleştirildi.

Miting öncesi çalışmalarda revizyonist grupların her zamanki bozguncu tavırları teşhir edilerek, yazılamalarla, bildiri dağıtımıyla mitingin anlamı, 15 - 16 Haziran Direnişi halka anlatıldı. Bildiri dağıtan devrimcilere saldırmaya kalkan faşistlere gereken ders verildi.

Mitinge civar ilçelerden gelen kalabalık bir kitle katıldı. Disiplinli ve düzenli bir şekilde sona eren mitingten dağılmakta olan halka polis saldırıya geçti. Halkın direnişiyle bu saldırı püskürtüldü. Daha sonra müdahaleye kalkan jandarmanın çabaları da boşa çıkartıldı. Olaylar sırasında halk bir polis aracını tahrip etti, üç polisin yaralandığı öğrenildi. Olaylarla ilgili olduğu öne sürülerek bazı devrimciler gözaltına alındı.

İZMİR

İzmir'de öğrenci yurtlarında, okullarda yapılan forumlarla 15 - 16 Haziran Direnişi anlatıldı, günümüzde devrimcilere düşen görevler tartışıldı.

Gecekondu semtlerinde kahve toplantıları düzenlendi. Fabrikalarda, işyerlerinde 15-16 Haziran özel sayıları yoğun bir şekilde dağıtıldı. Otobüs duraklarına, pazar yerlerine, şehrin işlek yerlerindeki duvarlara 15 - 16 Haziran Direnişini anlatan duvar gazeteleri asıldı.

Gültepe Semtinde 15 - 16 Haziran'ı anma kapalı salon toplantısı polisin izin işlemlerinde çıkarttığı engeller nedeniyle gerçekleştirilemedi.

Ödemiş'de gece düzenlenen meşaleli korsan gösteri halk tarafından coşkuyla izlendi.

ANTALYA'DA 15 - 16 HAZİRAN

15 Haziran günü Antalya Dokuma Fabrikası'nda Devrimci İşçiler önderliğinde 800 işçi yarım saatlik iş bırakarak forum koydular.

16 Haziran günü devrimcilerin kararlı mücadelesi sonucu faşistlerin kovulduğu Kızıltoprak ve Yüksekalan mahallelerinde işçilerin, memurların, mahalle halkının katıldığı 350 kişilik korsan mitingle 15 - 16 Haziran direnişi anıldı. Kızıltoprak'ta bir kahvenin önünde toplanılarak konuşmalar yapıldı, şiirler okundu, mahalle halkıyla halay çekildi. Bir saatten fazla süren toplantı, topluca Yüksekalan mahallesine kadar süren yürüyüş ve devrim andıyla sona erdi.

Antalya mahallelerinde ilk defa gerçekleştirilen böylesi eylemler mahalle halkı tarafından sempati ile karşılandı ve destek gördü.

İSTANBUL Beşiktaş — 15 - 16 Haziran gösterisi

ORDU - 16 Haziran "Faşizme Karşı Direniş" Mitingi

Oligarşinin baskıları sökmeyecek!
Revizyonist barikatlar yıkılacak!

ZAFER, YİĞİT MERSİN SODA İŞÇİLERİNİN OLACAK

Mersin Soda Sanayii işçileri bir yıldır uzun ve çetin bir mücadele içindeler. Fabrika patronlarının tüm baskılarına, resmi ve sivil faşist güçlerin yoğun saldırılarına, işçilerin örgütlü oldukları PETKİM-İŞ sendikası yönetimindeki *sendika ağaları - ilerleme ittifakının* tüm gerici tutum ve çabalarına rağmen direniş başarıyla sürüyor. Grev, yaklaşık 200 işçinin Mersin'den Ankara'ya yaptıkları yürüyüşle yeni boyutlar kazandı. Özellikle, bu yürüyüşle birlikte hakim sınıfların ve onların sol içindeki reformistinden, revizyonistine kadar tüm uzantılarının maskeleri bir kez daha düştü.

1978 yazında başlayan grev nitelik olarak patronları rahatsız edici bir örnek; işyerindeki mühendisler, teknik elemanlar da işçilerle omuz omuza. Hakim sınıflar bu dayanışmayı kırmak için yüzbinlerce liralık gazete ilanlarıyla kamuoyuna yalan-yanlış haberler veriyorlar, işçilerin iş akitlerini feshediyorlar. Greve katılan veya grevi destekleyen teknik elemanları işten çıkarıyorlar.

CHP Hükümeti'de patronların yanında grevin kırılması için gerekli her türlü yardımı yapıyor. Grevin etkisini ortadan kaldırmak için işverenin yurt dışından, üstelik çok yüksek karlarla soda ithal etmesine izin veriyor. Bakanlar Kurulu "milli güvenlik" gerekçesiyle grevi erteleyen kararlar alıyor.

Mart ayı içinde Bakanlar Kurulu'nun iki aylık grev erteleme süresi biterken Soda işvereni gazete ilanlarıyla lokavt ilan etti. Hükümet, işçilerin lokavt kararını tanımayıp, üretimi sürdürmelerini engellemek için, fabrikayı ve çevresini Nevşehir'den getirtilen jandarma alayına işgal ettirdi. Bu arada işveren Çukobirlik'ten, Tariş'ten kovulma faşist katilleri işçi statüsünde işyerine doldurdu.

Soda işçileri bu koşullarda seslerini kamuoyuna daha iyi duyurabilmek için Ankara'ya yürümeye karar verdiler ve sendikayı bu eyleme ikna ettiler. Soda yürüyüşü Mersin'den yaklaşık 200 işçinin katılımıyla 21 Haziran'da başladı.

Mersin çıkışında, sendika İGD'den başka hiç bir örgüte haber vermedi. Grevin başlangıcından beri Soda işçilerinin yanında yer alan TMMOB, TÖB-DER gibi örgütlerle devrimcileri eylemden uzak tutmaya çalıştılar. Bu konuda Valilerle, jandarma komutanlarıyla yarıştılar.

Bütün bu tavırlara rağmen, devrimciler yol boyu Soda işçilerinin en büyük destekçileri oldular. Mut'da, Karaman'da, Cihanbeyli'de, Konya'da devrimciler Soda işçilerinin yürüyüşünü desteklemek, halka olanları anlatmak amacıyla korsan mitingler koydular, bildiri ve yazılamaya çıktılar. Konaklama mahallerinde işçilerle birlikte güvenlik önlemlerinde görev aldılar.

Soda işçilerinin yürüyüşü sıkıyönetim tarafından Ankara yakınlarında Gölbaşı'nda durduruldu. Devrimciler, demokratik kitle örgütlerinin temsilcileri işçileri ziyarete gittiler, onların gereksinmelerini revizyonistlerin her türlü engellemelerine rağmen karşılamaya çalıştılar. Devrimcilerin Soda işçileriyle kaynaşması, dayanışması sarı sendika yöneticilerini ve revizyonistleri çok rahatsız etti. Petkim - İş eğitim sekreteri Derviş SERİN Soda işçilerini ziyarete giden, onların haklı davalarını desteklediklerini belirten yirmiye yakın yurtseveri jandarmaya ihbar ederek gözaltına aldırdı. Devrimcilerin işçiler için getirdikleri battaniyeleri "bunlar halktan zorla toplatılmış battaniyelerdir" diyerek sıkıyönetimce el konmasını sağladı.

Soda işçileri devrimcilerle omuz omuza Gölbaşı'nda direniyor. Herzaman oligarşiden aldığı icazetle hareket eden ilerlemeci sendikacılar da işçileri oyalamaya çalışıyor. Ama bu gayretleri boşuna. Soda grevi ve yürüyüşü sırasında işçiler dostunu düşmanını çok iyi gördü, tanıdı. Faşizmin tüm emekçilerin can düşmanı olduğunu, "umut" Ecevit Hükümetinin ne olduğunu, kurtuluşunun nerede olduğunu kavradı, yaşadı.

Şimdi 850 Mersin Soda işçisi önümüzdeki çetin, zorlu mücadele dolu günlere daha bir kararlılıkla, azimle hazırlanıyor. Soda işçilerinin önündeki ilk hedef lokavtın kaldırılmasının sağlanması ve 850 işçinin tümünün işyerinde işbaşı yapmasıdır. Faşistlerin işyerinden atılmasını, jandarmanın işyerinden çekilmesini, ekonomik-demokratik hakların elde edilmesini sağlayacak, devrimcilerle işçilerin omuz omuza mücadelesi mutlaka başarıya ulaşacaktır.

YAŞASIN SODA İŞÇİLERİNİN MÜCADELESİ,
KAHROLSUN FAŞİZM!

İSTANBUL'UN YOKSUL GECEKONDU SEMTLERİNDE HALKIN MÜCADELESİNİ HİÇ BİR GÜÇ DURDURAMAZ!

Oligarşinin, İstanbul'da yoksul halklarımızın barındığı Küçükköy, Gaziosmanpaşa, Örnektepe, Gültepe gibi semtlere yönelik saldırıları gün geçtikçe artarak sürüyor. Ama ne sıkıyönetim terörü, ne faşist güçlerin saldırıları, tüm ülkede olduğu gibi, bu bölgelerde de emekçi halkımızın direnişini kıramıyor. Emekçi halkımız ve devrimciler omuz omuza yiğitçe direniyor.

YAŞASIN KÜÇÜKKÖY, ÇİFTLİK DİRENİŞİ

Çiftlik, yolsuz, elektriksiz,susuz, çözülmemiş ulaşım sorunu ile yirmi bin yoksul insanın yaşadığı bir bölgedir. Resmi ve sivil faşist saldırıların ve baskıların yoğun olduğu, halkın sindirilmeye çalışıldığı bölgede bulunun Çiftlik karakolu da faşistlerin, arsa ağalarının, aracıların-tefecilerin koruyuculuğunu yapmaktadır. Çiftlik'deki devlet gücü karakol aracılığıyla dayak, küfür ve işkenceyle kanıtlanmağa çalışılmaktadır.

Faşistler bölgede barınamamalarına rağmen, sıkıyönetim güçlerinin yardımıyla kahve taramalarını, vur-kaç eylemlerini sürdürmektedir.

Önce Küçükköy Belediyesi'nde çalışan ve faşistlerden ayrılan bir mühendisi (davadan döndüğü için) vuran faşistler Gaziosmanpaşa'da bir kahveyi tarayarak 1 kişiyi öldürdüler. Daha sonra Küçükköy'de bir ilkokul öğretmeni ve bir kitapçı, faşist kurşunlarıyla hayatlarını kaybettiler.

Tüm bu saldırılar bölge halkını sindiremedi. Kararlılıkla sürdürülen mücadele sonucu faşistler bölgeden sökülüp atıldılar. Faşistlerden boşalan yeri ise resmi devlet güçleri doldurmada gecikmediler.

Bunun en açık örneği, Çiftlik'te yaşandı; Bir arsa spekülatörü olan ve hazine arsalarını halka satarak büyük kazançlar sağlayan Laz Dursun, Çiftlik başkomseri ve polis Osman'la anlaşarak halkın elindeki arsaları zorla almaya kalkıştılar. Ama Çiftlik halkı gelenlere gerekli dersi verdi. Gelen polislerin silahları ellerinden alındı. Olaylar üzerine gelen takviye polisler 5 kişiyi karakola götürdüler. Bunun üzerine karakol önünde toplanan 300 kişilik halk topluluğuna polislerce hakaretler, tehditler yağdırıldı. Bunun üzerine halk kızlarını, oğullarını polisten almak için direnişe geçti. Gözaltına alınanları şubeye götürmek isteyen polis araçlarının yolları kesilerek polis ve askeri araçları tahrip ettiler. Halkın üzerine ateş açan güvenlik güçleri 1 yurtseveri öldürdüler. Yiğitçe direnen Çiftlik halkından korkan ve onları bastırmak isteyen sıkıyönetim güçleri, bütün bölgeyi işgal ederek sabaha kadar arama adı altında baskı ve terörlerini sürdürdüler ve mahalle halkından 223 kişiyi göz altına aldılar.

GÜLTEPE VE ÖRNEKTEPE'DE SIKIYÖNETİM TERÖRÜ SÖKMEYECEK!

Gültepe'de sıkıyönetim güçleri "boy gösterisi" yaparak hiç bir gerekçe göstermeksizin halkın üzerine ateş açtılar. Herhangi bir olay olmadığı halde, aniden kalabalık bir şekilde caddelere ve sokaklara dalan sıkıyönetim güçleri, halktan insanları evlerine sokup, rastgele arama yapmaya, küfür ve hakaretler yağdırmaya başladılar. Bu arada, bir kadının evinde kocası olmadığı için aratmak istememesi üzerine güvenlik kuvvetlerince açılan ateşle bir kaç kişi yaralandı. Bu olaylar Gültepe halkı tarafından nefretle karşılandı ve düzenlenen eylemlerle protesto edildi.

ÖRNEKTEPE'de, sıkıyönecimden güç alarak saldırılarını yoğunlaştıran faşistler, daha önce, devrimci bir mücadele sonucu kovalandıkları bölgede kahvede oturmakta olan halkın üzerine ateş açarak, 2 kişiyi öldürüp, 11 kişiyi yaralayarak kaçtılar. Olaydan hemen sonra bir yandan yaralılar hastaneye taşınırken, diğer yandan, geniş protesto gösterileri başlatılmıştır. Ertesi günde devam eden gösteriler 200 kişilik korsan mitingle noktalandı. Bölgede geniş bildiri dağıtımı ve yazılama yapıldı. Tüm bu protesto hareketlerinde faşizmin ve sıkıyönetimin gerçek yüzü teşhir edildi.

ADANA'DA FAŞİST İŞGALLER KIRILIYOR!

Zillidede Mahallesi, Seyhan nehrinin hemen yanında küçük bir alanda kurulu, emekçi halkın yoğun olduğu, Adana Eğitim Enstitüsü'nün bulunduğu bir mahalledir.

Eğitim Enstitüsü faşistlerin işgali altında iken bu mahalleye yerleşmeye başlayan faşistler, giderek mahallede etkinliklerini artırmışlar, anti-faşist semt halkını baskı, tehdit ve saldırılarla sindirmişlerdi. Faşist katiller giderek mahalleyi Adana'da devrimcilere ve halka saldırılarının üssü ve saklandıkları yerlerden biri haline getirmişlerdi. Mahalle halkını evinden çıkamaz hale getiren, devrimcileri pusu kurarak öldüren, yaralayan, kadınlara, kızlara sarkıntılık eden bu bir avuç faşist Zillidede halkını tam anlamıyla teslim almaya çalışmışlardır. Giriş ve çıkışları kontrol altına alarak mahalleyi zorbalıkla denetim altında tutuyorlardı.

Faşistler Zillidede'deki en son saldırılarını, Borsa Lisesi öğrencisi, Lise Dev-Genç saflarında mücadele eden arkadaşımız İbrahim Gökgil'e yönelttiler. Gece evinin kapısını çalan faşistler kapıyı açan arkadaşımızı kurşun yağmuruna tutarak öldürdüler. Faşist saldırganlara müdahale eden babasını da ağır şekilde yaraladılar. Bu olay üzerine devrimciler örgütlü bir şekilde mahalleye girdiler. Devrimciler halkında desteği ile mahalleyi kontrolları altına aldılar ve kısa sürede bu bir avuç faşiste gereken dersi vererek mahalleden kovdular. Polis ve jandarma desteğinde bir kaç kez mahalleye tekrar girmeyi denedilersede halkın direnişi karşısında barınamayarak kaçtılar.

Faşist işgal kırılmadan önce mahalleye adımını atmayan polis ve sıkıyönetim kolluk kuvvetleri, faşist işgal kırıldıktan sonra mahalleden çıkmaz oldular. Güvenlik kuvvetleri devrimcilerin sokakta dolaşmasını dahi engellemeye çalışarak baskılarını alabildiğine yoğunlaştırıyorlar. Nitekim ölen arkadaşımızın evinde toplanan devrimciler ve arkadaşımızın yakınları ile toplam 36 kişi keyfi olarak tutulayıp 15 gün gözaltında tuttular.

Polis, halkımızın faşizme karşı gelişen mücadelesini önleyebilmek için halkımızın güven kaynağı haline gelen Devrimci Hareketimiz hakkında çeşitli dedikodular çıkararak halkın moralini bozmaya çalışmaktadır. Bu amaçla Devrimci Yol'un bölündüğü şeklinde dedikodular çıkararak anti-faşist mücadelemizi zayıflatabileceğini hayal etmektedir. Bazı şaşkın oportünistler ve iflah olmaz bir Devrimci Yol düşmanlığı hummasına tutulanlar polisin bu çabalarına mihmandarlık ederlerken, anti-faşist mücadelenin sürdüğü savaş alanlarında hiç görünmemeyi tercih etmektedirler.

Devrimciler mahalleye ilk girdiği günden itibaren, mahalledeki işleri yürütmek üzere geçici bir komite oluşturdular, ve mücadelenin Direniş Komiteleri örgütlülüğüne kavuşturulması için çalışmaya başladılar.

Bu amaçla; mahalledeki bütün evler dolaşılarak anti-faşist mücadele ve yapılması gerekenler anlatıldı. Bunun üzerine mahalle halkı, en küçüğünden en yaşlısına kadar herkes anti-faşist birleşme ve dayanışmanın güçlendirilmesi doğrultusunda çalışmalara aktif olarak katılmaktadır.

Adana'da Zillidede ve Denizli mahallelerindeki anti-faşist direnişi anlatan Devrimci Yol imzalı bildiriler geniş bir şekilde dağıtıldı. Ayrıca Zillidede halkına yönelik mahalle sorunlarını içeren ve ilk etapta ne yapılması gerektiğini anlatan bir bildiri dağıtıldı.

Bütün Adana halkı, devrimcilerin Zillidede'deki başarısından sözetmekte, devrimcilerin bu başarısı, bir yandan faşist işgal altındaki Denizli, Yeni Döşeme ve Yurt mahallelerindeki anti-faşist halk güçlerine moral kaynağı olmakta ve harekete geçirmekte, diğer taraftan ise faşistlerin yüreğine korku salmakta ve çözülmelerini hızlandırmaktadır.

Mahalle halkı başlangıçta "devrimciler ya mahalleyi terk edip giderde faşistler tekrar gelirse" diye kaygılanmaktaydılar. Artık bunu düşünmenin anlamsızlığını ve yanlışlığını gün geçtikçe, mücadele geliştikçe daha iyi kavramaktadırlar. Ve mücadelenin içinde daha fazla yer almaktadırlar.

Sıkıyönetimin terörüne karşı devrimciler mahalle halkına; MHP'li, ÜGD'li faşistlerin mahalleden kovulmasının faşizmi altetmek anlamına gelmediğini, asıl mücadelenin bundan sonra başlayacağı ve bu doğrultuda Direniş Komitelerinde örgütlenerek mücadelenin daha kalıcı bir hale dönüştürülebileceğini ve başarıya ancak bu komitelerin içinde yer alınarak ulaşılacağını kavratmaya çalışmaktadırlar.

DEVRİMCİ YOL'umuz, tutarlı ve kararlı mücadelesi sonucu Zillidede halkının gerçekten tek güvence kaynağı olmuştur.

FAŞİZME KARŞ
BİRLİK S

Faşist terör şiddetinden hiçbirşey kaybetmeden ve yaygınlaşarak sürüyor. Ve bu saldırılar iç savaşı derinleştiren bir doğrultuda gelişiyor. Hergün beş altı kişinin öldüğü bu savaşın derinleşerek devam edeceğine kuşku yoktur. Çünkü faşizmin saldırıları gelip geçici bir olay değildir.

Bu durumda, anti-faşist mücadelenin güncelliğini koruyacağı gibi, uzun süreli bir mücadele olarak ele alınması gerektiği de açıktır. Eğer anti-faşist mücadele uzun süreli bir direniş mücadelesi olarak ele alınmazsa bu mücadelede hiçbir zaman kalıcı başarı sağlanamaz.

Anti-faşist mücadelede en geniş anti-faşist güçlerin ortak eylemini örgütleyerek; bu ortak eylemi, demokratik halk iktidarını hedefleyen bir örgütlenmeyle yürüterek, kalıcı başarılar elde edilebilir.

Bu ise faşizme karşı mücadelenin bir *Direniş Cephesinde* örgütlenmesini zorunlu hale getirmektedir.

Bugün faşizmin saldırıları karşısında halkın, anti-faşist güçlerin örgütsüz ve bölük pörçük direnişlerini örgütlemek ve bu direnişleri kalıcı ve bilinçli bir anti-faşist direniş mücadelesine dönüştürmek devrimcilerin önünde duran çok önemli bir görevdir. Bu görevin ve çok yönlü bir mücadele olan faşizme karşı mücadelenin diğer görevlerinin yerine getirilebilmesinde kavranacak olan temel halka bir *anti-faşist direniş cephesinin* oluşturulmasıdır.

ANTİ-FAŞİST MÜCADELENİN BUGÜN BU EN ÖNEMLİ SORUNU KARŞISINDA ANTİ-FAŞİST GÜÇLERİN DURUMU NEDİR?

İlk bakışka solda, faşizme karşı birlik çağrısı yapmayan yoktur. Bu çağrıların çokluğuna bakıp hala faşizme karşı birlik sorununun çözümlenmemiş olması anlaşılmaz bir durum gibi görünebilir. Bu, faşizme karşı birlik çağrılarının çokluğuna rağmen faşizme karşı birlik sorununun çözümlenmesi doğrultusunda önemli adımların atılamamış olması nasıl açıklanabilir?

Herşeyden önce faşizme karşı birlik, somut bir mücadele için birlik olarak anlaşılmak gerekir. Somut bir mücadele içermeyen, somut bir eylemi, yapılacak somut bir işi kendine konu etmemiş olan faşizme karşı soyut birlik çağrıları, içi boş laf tekerlemeleri olmaktan öte bir sonuç doğuramaz.

Faşizme karşı birlik, doğru bir mücadele anlayışını içermelidir. Bu öncelikle ülkemizde faşizmin doğru bir tahlilinden kaynaklanabilir. Faşizme karşı mücadeleyi çoğu açık faşizmi engelleme mücadelesi olarak kısıtlıyorlar. Bu, ülkemizde burjuva demokrasisi olduğu şeklindeki yanlış tespitlerden kaynaklanmaktadır. Böyle olunca faşizm tehlikesini engelleme, faşizmin tırmanmasını durdurma, "burjuva demokrasisi"ni faşist harekete karşı koruma şeklinde bir mücadele anlayışına yol açmaktadır. Bu yanlış anlayışlar kaçınılmaz olarak, Türkiye'de faşizmi MHP ile kısıtlı bir olgu olarak kavramaktadırlar. Bu yanlış kavrayışın anti-faşist mücadelenin kapsamını ve muhtevasını daraltması yanında, faşizme karşı doğru bir mücadele çizgisi öneremememesini anlamak kolaydır.

Bütün sakat kavrayışların, anti-faşist mücadelede doğru dürüst birşey yapamayacakları pratikte hergün tekrar tekrar ispatlanmasına rağmen yine de "hafız ezberlediğini okur" misali faşizmi yanlış kavrayışta ısrar ettiklerini, bu yanlış görüşleri tekrar ettiklerini görmekteyiz.

Ülkemizde siyasal rejim, burjuva demokrasisi değildir; sömürge tipi faşizmdir. Faşizmin saldırılarının esas kaynağı buradadır. Batı Avrupa'da aşağıdan yukarıya, kitle temeline dayanarak gelişen faşizme karşı burjuva demokrasisini savunmak şeklindeki o tarihi koşullarda doğru olan görev bugün Türkiye için doğru değildir. Mevcut, sözde "özgürlükçü demokratik rejimi" veya "burjuva demokrasisini" koruma adına sömürge tipi faşizmi koruma diye anti-faşist mücadele görevi olamaz. Tersine, anti-faşist mücadele sömürge tipi faşizmi yıkmayı hedeflemek zorundadır. Bu ise anti-faşist mücadeleyi uzun süreli bir devrim mücadelesi olarak kavramayı gerektirir. Anti-faşist mücadeleyi böyle bir perspektiften kavramazsak bu mücadelede kalıcı başarılar elde edilemez.

Sömürge tipi faşizm yukarıdan aşağıya doğru bir saldırı stratejisi izlemektedir. Ve bu yolla kitle tabanına kavuşmak istemektedir. Faşizmin bu yöndeki saldırısı şüphesiz ki mevcut devlet iktidarının bütün kurumlarını klasik bir faşist devlet iktidarı kurumlaşmasına dönüştürmek amacını taşır. Sivil faşist hareket böyle bir işleyişin ürünüdür. Ve daha şimdiden önemli sayılacak bir kitle tabanına dayanmaktadır.

Sömürge tipi faşizmin halka saldırısı da çok yönlü bir saldırıdır. Faşist yasaların ve yasakların baskıları, MİT, CIA, Kontrgerilla ve sivil faşist çetelerin saldırıları, yetmezse sıkıyönetim, vb. araçlarla yürüttüğü saldırıları halkı sömürü ve baskıya boyun eğdirmeye yetmezse, o zaman zaten son derece kısıtlı olan burjuva hak ve özgürlüklerin tamamen bir kenara itileceği sömürge tipi faşizmin açık icrasına geçilmektedir. Bu, yukarıdan aşağıya doğru, asker ve sivil karması veya doğrudan askeri bir faşist yönetim oluşturulması yollarıyla olur. Bu konuda 12 Mart dönemi bir örnek oluşturmaktadır.

Burada şunu tekrar belirtelim: Ülkemizin özelliklerinden dolayı açık faşist bir rejim Batı Avrupa'da olduğu gibi faşist hareketin aşağıdan yukarıya devleti ele geçirmesi, burjuva demokrasisini yıkıp faşist devleti örgütlemesi şeklinde olmamaktadır. Bu, devlet içinde zaten kurumlaşmış olan ve asli bir unsur halinde mevcut devletin niteliğini belirleyen baskı ve terör yöntemlerinin, tali ve son derece kısıtlı olan burjuva hak ve özgürlüklerini bir kenara itmesi yoluyla, yani yukarıdan aşağıya doğru bir yolla olmaktadır.

Belki söylemeye bile gerek yok, ama ezberlediğini okumaya alışmış olan hafızları düşünerek söyleyelim, anti-faşist mücadelenin esas olarak sömürge tipi faşizmi yıkmayı hedeflemesi, bu mücadelenin sömürge tipi faşizmi yıkıp halkın demokratik iktidarını hedefleyen uzun süreli bir devrimci mücadele olması, faşist güçlerin bir açık faşizme geçmek için yürüttükleri mücadeleye seyirci kalınması anlamına gelmez. Anti-faşist mücadele açık faşizme geçiş çabalarına karşı mücadeleyi de içerir. Böyle bir tahlille bizim anlatmak istediğimiz, anti-faşist mücadeleyi sadece açık faşizme geçişi engelleme mücadelesi olarak anlamanın yanlışlığıdır; eğer böyle bir yanlış anlayışta ısrar edilirse açık faşizme geçme çabalarına da engel olunamaz.

Faşizmi yanlış kavrayış kaçınılmaz olarak ona karşı neyin nasıl yapılması gerektiği konularında belirsizliğe ve faşizmin saldırıları karşısında şaşkınlığa yol açmaktadır. Bu şaşkınlıklar son zamanlarda tehlikeli boyutlara yükselmektedir.

HAKİM SINIFLARIN DEMAGOJİLERİNİN ANTİ-FAŞİST GÜÇLER ÜZERİNDEKİ OLUMSUZ ETKİLERİ

Faşizmin saldırılarına göğüs germeye çalışan halkın direniş eylemleri yükseldikçe faşizmin hırçınlığı artmaktadır; baskı ve terör eylemleri çoğalmaktadır. Bu çatışma hergün keskinleşerek iç savaşı derinleştiriyor. Oligarşi bir yandan halkı tamamen esir almaya yönelen faşist saldırılarını sürdürürken, diğer yandan halkın direnişi karşısında telaşlanıyor ve iç savaşın tehlikeli bir seyir izlemesinin yarattığı korkuyla ulusal birlik demagojisine sarılıyor. Emperyalistler ve yerli tekeller ve onların faşist uşaklarının "ulusal birlik" demagojileri ne anlama gelmektedir? Onlar nasıl bir birlik istiyorlar? Oligarşinin halka saldırıyla başlattığı ve beslediği iç savaşın direnişle beraber derinleşip 'ulusal birliği' (veya hakim sınıfların sosyal varlığını) tehdit etme yönünde geliştiğini görüyor ve şimdi de iç savaşın engellenmesi ve "ulusal birliğin" sağlanması demagojilerine sarılıyor. Peki, iç savaşa son verilsin! Bu nasıl olabilir? Oligarşi iç savaş politikasını terk etsin! Terkedebilir mi? Halka saldırmaktan vazgeçsin? Vazgeçebilir mi? Faşist saldırı örgütleri dağıtılsın ve faşistler cezalandırılsın! Sıkıyönetimlerle halka baskı ve terör uygulamaktan vazgeçilsin! Halka işkence etmekten, halkın demokratik haklarını gasbetmekten vazgeçilsin! İlerici - devrimci, yurtsever ve anti-faşistleri takip etmekten, hapse atmaktan ve pusular kurup öldürmekten, evlerini bombalamaktan, işkence etmekten, sokak ortalarında panzerlerle ezmek ve kurşunlayıp katletmekten vazgeçilsin! Demokratik derneklere baskı yapmaktan, bu dernekleri kapatmaktan, yönetici ve üyelerini hapse atmaktan vazgeçilsin! Halkın örgütlenme özgürlüğü gasbedilmesin; söz ve düşünce özgürlükleri gasbedilmesin! Emperyalizmin ajanları ülkeden kovulsun ve onlarla halka karşı işbirliği yapılmasın. CIA kovulsun, kontrgerilla dağıtılsın; Kürt halkı üzerindeki şoven baskılar kaldırılsın, Kürt halkının örgütlenme özgürlüğü ve kendi kaderini tayin hakkı gasbedilmesin, emperyalizmle imzalanmış olan bütün kölelik anlaşmaları yırtılsın, ABD'nin Orta Doğu halkları üzerindeki emperyalist emellerine ve saldırı politikalarına alet olunmasın! Bütün yabancı üsler sökülüp atılsın, emperyalizmin ileri karakolu olmaktan çıkılsın!

İşte "ulusal birliği" tehdit eden iç savaşın kaynakları ve sebepleri. Bu sebepler kaldırılırsa iç savaş sona erer. Peki bunları oligarşi yapabilir mi? Aksine oligarşi bunlar için savaşmıyor mu?!

O halde oligarşi iç savaşa son verebilir mi? Ulusal birlik demagojileri ne anlama geliyor? Onlar bütün halkın esir olacağı, halktan yana tek bir sesin bile çıkmayacağı, halkın üzerinde istedikleri gibi saltanat sürebilecekleri bir "ulusal birlik"ten bahsediyorlar. Onlar böyle bir ulusal "birliği" sağlamanın tek yolunun faşizm olduğunu biliyorlar. Ve zaten böyle *bir ulusal birlik* sağlamak için savaşıyorlar, saldırıyorlar. İç savaşın doğup beslendiği yer burasıdır. Oligarşi bu "ulusal birliği" iç savaşla sağlamayı temel bir politika olarak gütmektedir; bu politikalarının araçları ise faşizmdir; faşist saldırılar, katliamlar, sıkıyönetim, vb.dir. Bütün bu araçları kullanarak halkı "barışa" ikna etmeye çalışıyorlar. Bir başka açıdan, onların "ulusal birliği" faşizm altında mümkündür.

Diğer yandan oligarşi "ulusal birlik" demagojileriyle barıştan yanaymış gibi bir görüntü yaratmaya ve halk kitlelerinin gözünü boyamaya büyük bir özen gösteriyor. Oligarşinin bu çabalarının etkisiz olduğu da söylenemez. Bu çabalar anti-faşist saflarda tereddütler ve şaşkınlıklar yaratmaktadır. Öyle ki "sol"da birçok şaşkın iç savaşı engelleme görevini kendilerine iş edinebilmektedirler. Bunun en sivri örneği TİKP'in "milli birlik hükümeti" önerileriyle sergilenmektedir. Burjuvazinin, iç savaşın engellenmesi ve "ulusal birlik" önerilerinin halkın faşizme karşı direnişinin yok edilmesiyle faşizm altında birlik demek olduğunun anlaşılamaması için insanın ya aptal veya hain olması gerekir.

TKP, TİKP gibi hainleri bir tarafa bırakalım ama solda bir sürü şaşkının hala iç savaş konusunda en küçük bir lef etmemelerine ne demeli? Faşizmin halka karşı yürüttüğü saldırı savaşı bir Kahraman Maraş katliamından geçtikten ve halktan yüzlerce kişi katledildikten sonra her gün 5-6 kişinin öldüğü, faşist çetelerin saldırılarının aralıksız sürdüğü, faşist çetelerin terör ve katliamlarının yetmediği yerde sıkıyönetim güçlerinin bu boşluğu doldurdukları (1 Mayıs'ta açıktan açığa tanklarla, tüfeklerle İstanbul'u işgal edip Taksim'e de savaş sancağı dikmelerinden; Ankara'da halka ateş etmelerinden sonra) sivil faşist çetelerin halkın direnişiyle kovuldukları mahallelere sıkıyönetim güçlerinin açıktan saldırılarının (Gaziosmanpaşa, Gültepe, vb.) sürüp gittiği bugünkü koşullarda; yani özetle burjuvazinin iç savaş saldırılarının sürüp gittiği bir ortamda hala iç savaş konusunda tek bir fikir ileri sürmeyen (hatta "bize iç savaş vardır" dedirtemezsiniz diyebilen) şaşkınlara ne demeli? İç savaş içinde, iç savaş hakkında bu şaşkınlık artık tehlikeli değil midir? Faşizme karşı görevlerini birkaç laf tekerlemesiyle yerlerine getirdiklerini mi zannediyorlar?

Faşizme karşı birlik laflarını (bir süs olarak; ne manaya geldiğini, ne gibi işleri yapmak için "birlik" gerektiğini düşünmeden) ağzından hiç düşürmez. Modaya uymak, kimseden geri kalmamış olmak için birlik lafını bol bol kullanırlar. Faşizmin saldırı politikalarına karşı nasıl bir mücadele ve örgütlenme gereklidir; bu konuda ise tam bir sessizlik içindedirler.

DEVRİMCİ HAREKETİN FAŞİZME KARŞI BİRLİK SORUNU KARŞISINDAKİ DURUMU

Faşizmin ülkemiz somutunda doğru bir çözümlemesi temelinde anti-faşist mücadelenin doğru taktiklerinin geliştirilebileceğinin bilincinde olarak Devrimci Hareket bu sorun üzerine eğilmiş ve ülkemiz somutunda faşizmin çözümlemesini, faşizme karşı mücadele taktiklerini ve sorunlarını enine boyuna ele almıştır. Uzunca bir zamandan beri de bu çözümlemeler temelinde faşizme karşı birlik sorununa somut cevaplar vermeye çalışmıştır.

Devrimci hareket *faşizme karşı birlik* sorununu özetle;

— Faşizme karşı mücadeleyi bir devrim mücadelesi olarak (bu ülkemizde mevcut sömürge tipi faşizmi yıkma, yerine halkın demokratik iktidarını kurma mücadelesidir), sömürge tipi faşizmi yıkma mücadelesini esas, sömürge tipi faşizmin açık uygulamalarına (açık faşizm) geçişi engelleme mücadelesini buna bağlı (tali) olarak ele alan (ülkemizde sömürge tipi faşizmi "burjuva demokrasisi" diye gören bütün revizyonist akımlardan farklı olarak);

— Böyle olunca, faşizmi yenmenin uzun süreli bir direniş mücadelesinden geçilerek mümkün olacağı tespiti yapan; bu aşamada (uzunca bir süre) anti-faşist müca-

ŞI MÜCADELEDE SORUNU

delenin faşizmin saldırılarına karşı koyma; toparlanma, örgütlenme ve güçlenme döneminde bulunduğu ve dolayısıyla bir direniş mücadelesi karakterinde olduğunu saptayan;

— Faşizmin saldırı politikalarını karşılayacak, somut karşı politikaları geliştirip uygulamaya koyabilecek; bunu en geniş anti-faşist güçlerin ortak eylemini örgütleyerek en iyi şekilde yapabileceğinin bilincinde olarak, ele alacak olan;

— Faşizme karşı mücadeleye halkı seferber etmeyi bir an bile unutmayacak, halkı faşizme karşı mücadelede siyasi olarak ve araç gereç olarak donatabilmek için elinden gelen bütün çabayı sarfedecek olan;

— Bu aşamada anti-faşist mücadelenin, faşizmin saldırılarına karşılık bir savunma çizgisi izlemek zorunda olacağını bilen;

— Bu savunmayı aktif bir savunma olarak kavrayan;

— Bu aktif savunmayı; faşist güçleri yıpratarak gerileten, faşist güçlerin moralini bozan, saflarını dağıtan; anti-faşist güçlerin ise moralini yükselten ve halk kitlelerini mücadele etrafında örgütleyen ve giderek devrimci güçleri geliştiren bir eylem çizgisiyle sürdürecek olan;

— Bünyesinde bu aktif savunmayı doğru eylem çizgisini hayata geçirecek, gerçekleştirecek araçları (örgütleri) bulunduracak ve geliştirecek olan;

— Yine bünyesinde faşizme alternatif bir halk *demokrasisini* besleyip büyütecek olan; faşizme alternatif halkın iktidar organlarını geliştirebilecek olan;

— Ve giderek kendini geliştirip demokratik halk iktidarının *temel aracı* haline gelmeyi, buna uygun bir yapılanışa doğru yükselmeyi hedefleyecek olan,
bir DİRENİŞ CEPHESİ olarak ele almaktadır.

Biz faşizme karşı birliğin böyle bir direniş cephesi olarak bugünden yarına kolayca oluşturulamayacağını ve bu iş için çok yoğun çaba sarf etmek gerektiğini biliyoruz. Bu yolda aşılması gereken birçok güçlük vardır. Anti-faşist saflarda etkisini sürdüren yanlış faşizm tahlillerinden kaynaklanan yanlış mücadele anlayışlarına karşı burjuvazinin demagojilerine ve revizyonizmin anti-faşist saflardaki bölücü etkilerine karşı kararlı ve etkili bir mücadeleyi gerektirmektedir. Bugün bütün anti-faşist güçleri böyle bir Direniş Cephesinde toplamanın zorlukları ortadadır. Ancak bu zorluklar devrimcilerin bu yoldaki çabalarının azalmasına sebep olmamalı aksine çabalar daha da yoğunlaştırılıp artırılmalıdır.

Devrimci Hareketimizin faşizme karşı birliği, bir Direniş Cephesinde oluşturmak için sarfettiği çabalarını, iki başlık altında toplamak mümkündür.

1. Direniş Komiteleri,

2. Böyle bir direniş cephesi içinde yer alabilecek olan; faşizme karşı aktif bir mücadeleye katılabilecek olan en geniş anti-faşist güçlerin ortak eylemlerini örgütleme çabaları.

DİRENİŞ KOMİTELERİ böylesi bir *Birleşik Direniş Cephesinin* en temel unsurlarından biridir.

Direniş komiteleri önerileri, halkın faşizme karşı her türlü direnişinin örgütlenmesi; faşizmin saldırıları karşısında halk yığınlarında ortaya çıkan direnme eğilimlerinin devrimci bir doğrultuya kanalize edilmesi ve kalıcı bir anti-faşist mücadeleye dönüştürülmesi gereğinin sonucu olarak ve *faşizme karşı birlik sorununa tabanda* karşılık olarak ileri sürülmüştür.

Direniş komiteleri, yukarıda özetlediğimiz DİRENİŞ CEPHESİ'nin alt birimleri, tabandaki örgütleri olarak ele alınmış, faşizme karşı mücadelenin tabandaki organizasyonu olarak direniş cephesinin bütün özelliklerini içerecek tarzda önerilmiştir.

Pratikte de bu önerileri hayata geçirmek için çalışılmış; bugüne kadar olumlu ve olumsuz bir çok deney yaşanmıştır. Faşizme karşı mücadelede *birliğin* tabanda en doğru karşılığının Direniş Komiteleri olabileceği, hayatın dayattığı zorunluluklarla ve Direniş Komitelerinin pratikteki deneylerinden elde edilen derslerle anlaşılmaktadır.

Bu konuda anlaşılmaz olan bir şey, faşizme karşı birlik laflarını ağızlarından eksik etmeyen bir sürü grup ve kişinin Direniş Komiteleri karşısında tam bir sessizlik içinde olmalarıdır. Direniş Komiteleri önerileri ve deneyleri karşısında hiç bir ciddi tartışmaya yanaşmayanların bu tavırları, etkiledikleri anti-faşist kişileri pasifize etmek ve mücadeleden uzaklaştırmaktan başka bir sonuç doğurmaz.

Hele Devrimci Hareketten gelmiş her öneriye karşı çıkma hastalığına yakalanmış olanların, Devrimci harekete ve devrimci görüşlere karşı çıkmayı ve bunlara karşı mücadeleyi kendi varlık sebepleri olarak görenlerin Direniş Komiteleri karşısındaki tavırları çok açıklıdır. Bunlar Direniş Komitelerine abuk sabuk gerekçelerle karşı durmaya çalışırlarken zaman zaman, pratikte gerçekleşmesin, ne pahasına olursa olsun gerçekleşmesin saplantısına varabiliyorlar ve bu saplantıyla Direniş Komitelerine karşı mücadeleye kalkışabiliyorlar. Bu durumda onlar daha bir acınacak hale düşmekle kalmıyor, sık sık faşizme karşı mücadelede bölücülük rolü oynuyorlar.

Devrimci hareketin, faşizme karşı birliğin bir DİRENİŞ CEPHESİ'nde sağlanması çalışmalarının diğer bir bölümünü ise böyle bir cephede yer alabilecek olan, faşizme karşı aktif bir mücadeleye atılabilecek olan en geniş anti-faşist güçlerin *genelde* ortak eylemlerini örgütleme çabaları oluşturmaktadır.

Devrimci hareketin bu yönde birçok çabaları olmuştur ve olacaktır. Buna en son örnek 1 Mayıs'da düzenlenen ortak mitinglerdir. 1 Mayıs'a gelinirken ülkedeki siyasal koşulların doğru bir değerlendirilmesini yapabilen herkes anti-faşist güçlerin ülke çapında ortak eylemlerle bu siyasal gelişmelerin karşısına dikilmesi gereğini kavrayabiliyordu. Bu dönem, sıkıyönetim terörünün halk üzerinde yoğunlaştığı ve bütün ülkenin aşamalı olarak sıkıyönetimle yönetilmesine doğru önemli adımların atıldığı bir dönemdi. 1 Mayıs'a doğru gelinirken oligarşinin faşist baskı ve saldırıları ilericilerin, devrimcilerin ve tüm anti-faşist halk yığınlarının üzerinde yoğunlaşarak artarken, sıkıyönetim terörü de hiçbir gizlenme ihtiyacı duymadan hatta "sağ ve sol silahlı eylemcilere karşı olma" demagojilerini dahi bir yana iterek en geniş emekçi yığınları yıldırma ve tüm anti-faşist güçleri yok etme amacına yöneliyordu.

Bu koşullarda, faşizmin bu saldırı politikalarına karşılık somut bir karşı politikanın en geniş halk güçlerinin direnişini ve ortak eylemini örgütlemek olacağından kimsenin kuşkusu olamaz.

Böyle bir değerlendirmeden hareketle 1 Mayıs'da, faşizme karşı savaş hattında birleşebilecek bütün güçlerin ortak eylemlerle faşizmin karşısına dikilmesinin, faşizmin saldırı politikalarına ve sıkıyönetim terörüne karşı mücadeleye atılmasının bir biçimi olarak bütün ülkede ortak 1 Mayıs mitingleri düzenlenmesi kararlaştırıldı. Bu doğrultuda diğer gruplarla ilişkiler kuruldu. Sonuçta bilinen 1 Mayıs ortak mitingleri düzenlendi. Burjuvazinin bunalımdan çıkış politikalarının gönüllü destekçiliğini yapan revizyonist mihraklar dışında diğer grupların (ki bunların hemen hepsi revizyonizmin derece derece etkisi altındaki gruplardır) bu mitinglere katılmalarını sağlamaya çalıştık.

Ancak bu çabalarımızdan tam bir sonuç alamadık. En geniş katılımı sağlayamadık. Bu başarısızlığımızın hemen akla gelen sebeplerinden birinin, bazılarını bu ortak mitinglere katılmaya ikna etmek için sarfettiğimiz çabaların eksikliği olduğu söylenebilir. Örneğin KSD'nin bu ortak mitinglere sudan bahanelerle katılmaması, tabanını karıştırırken, KSD tabanını bu ortak eylemlere katma yönünde yeterli bir gayret gösterilememiştir.

Burada yine, kendilerine "proletarya sosyalistleri" gibi isimler yakıştıranların gösterdiği şaşkınlıklar aklı başında herkesi hayretler içine düşürecek ölçülere yükseliyordu.*

FAŞİZME KARŞI BİRLİK İÇİN SABIRLI VE KARARLI BİR MÜCADELE GEREKLİDİR

Bugün faşizme karşı birlik sorunu anti-faşist mücadelede boş laf etmenin ötesinde birşeyler yapmak isteyen herkesin ciddi olarak üzerinde düşünmesi gereken bir sorun haline gelmiştir. Faşizme karşı birlik laflarını ağızlarından düşürmeyenler bu sorun üzerinde ciddi ve somut görüşler ileri sürmek zorundadırlar.

Faşizme karşı mücadelenin bu en önemli sorununu sessizlikle geçiştirme veya varlıklarını sürdürebilme kaygularıyla devrimci görüşlere karşı saçma-sapan itirazlarla mücadele etme saçmalıklarının varıp dayanacağı yer: Ya faşizme karşı mücadelede saf dışı olmak ve anti-faşist mücadeleye katılabilecek olan iyiniyetli bir kısım unsuru pasifize etmek; ya da burjuvazinin bunalımdan çıkış politikalarının bir uzantısı olan revizyonist politikaların kuyruğuna takılıp faşizme karşı mücadelede bölcü bir rol oynamaktadır.

Faşizme karşı birliğin Direniş Cephesinde sağlanabilmesi için zorlu, sabırlı ve kararlı bir mücadele verilmesi gerektiği ortadadır. Bugün ana revizyonist mihrakların anti-faşist saflar üzerindeki zararlı ve bölücü etkilerinin önüne geçmek için sürdürülecek mücadele, faşizme karşı savaşabilecek olan güçleri bir direniş cephesinde toplamak için verilecek mücadelenin önemli bir parçasını meydana getirmektedir.

Devrimci hareketin bu doğrultudaki çalışmalarının önemli bir bölümü somutta: Revizyonist görüşlerin derece derece etkisi altında olan ancak; burjuvazinin, sınıf mücadelesini bastırmak, anti-faşist safları dağıtmak ve bunalımdan çıkmak için öne sürdüğü ve uyguladığı politikaların sol içindeki araçları işlevini gören ana revizyonist mihraklardan farklı olarak, düzenin korunması, bunalımın giderilmesi ve istikrarın sağlanması görevlerini kendileri için açıkça formüle etmemiş olan; ve saflarında faşizme karşı mücadelede harekete geçirilebilecek potansiyeller bulunan grupların revizyonist kesimlere doğru kaymasını engellemek ve bu grupları aktif anti-faşist mücadeleye çekmek için çalışmak görevi olarak biçimlenmektedir.

Bu doğrultudaki çalışmalarda şüphesiz ki en büyük sorumluluk devrimci harekete düşmektedir. Ancak bu, diğerlerinin hiç bir sorumluluğu olmadığı anlamına gelemez. Anti-faşist mücadelede birşeyler yapmak isteyen herkesin üzerine bu doğrultuda birtakım görev ve sorumluluklar düşmektedir.

Örneğin anti-faşist mücadelenin en acil sorunu hakkında bugüne kadar hiç bir ciddi fikir ileri sürmemiş olan; iç savaş konusunda, direniş komiteleri konusunda akıl almaz bir vurdumduymazlık içinde olan grupların militan ve sempatizanlarına da sorumluluklar düşmektedir. Şöyleki: Önderlerinin anti-faşist mücadelenin en önemli sorunu olan direniş cephesi, direniş komiteleri ve iç savaş gibi konulardaki suskunluklarına ve sorumsuzluklarına ortak olmamalıdırlar. Bu konularda önderleri sessiz olsa da, kendilerine de sorumluluklar düştüğü bilinciyle davranmalı, uyarı, eleştiri ve görüşler ileri sürmelidirler.

Anti-faşist mücadele pratiğinde önderlerinin şaşkınlığına ortak olmamalı; zaman zaman önderlerinin kendilerine yüklediği bölücülük rolünü oynamayı reddetmelidirler.

Bu grupların sempatizan ve militanlarının bu konular hakkında gösterecekleri duyarlılık şüphesiz ki faşizme karşı birlik yolunda ileri adımlar atılmasında çok önemli katkılar sağlayacaktır.

(*) Burada KSD'nin faşizme karşı birlikten ne anladığı açığa çıkıyordu. KSD'nin, Türkiye'de faşizme karşı mücadeleye atılabilecek olanlarla mücadelede birlik olmak diye bir anlayışı yoktu. Onun için "birlik" SSCB'ye karşı olmamak temelinde sağlanabilirmiş. SSCB'ye karşı olanlarla, faşizme karşı mücadele potansiyelleri olsa da; faşizme ve sıkıyönetim terörüne karşı mücadele etmek isteseler ve bunu pratikleriyle göstermeye hazır olsalar da ortak eylem içinde bulunmaları mümkün değilmiş... İşte KSD'nin faşizme karşı birlik laflarının somuttaki anlamı. Kim KSD'nin "sosyalist" dediği herhangi bir devlete karşı tavır takınır, onu kötüler ve "sosyal emperyalist" derse onunla faşizme karşı ortak eylem yapılamazmış. Bu da KSD'nin ilkesiymiş, KSD için *ilke* faşizme karşı olmak değil de SSCB'ye karşı olmamak oluyor. "Proletarya sosyalistleri!" ne zamandan beri Marksizm-Leninizmin ilkelerini terk ettiler de yerine herhangi bir revizyonist ülkeye karşı takınılacak tavırları ilke olarak benimsemeye başladılar? Marksizmin ilkeleri sınıf mücadelesi ilkesidir. Sınıf mücadelesi içindeki tavırlarına ve konumlarına bakılarak gruplar, kişiler ve politikalar tasnif edilirler. Yoksa herhangi bir revizyonist devlete karşı tutumlarıyla değil. Aslında KSD'nin bu tutumu, faşizme karşı birlik konusundaki samimiyetsizliklerini göstermesinin yanında revizyonizmin ne kadar güçlü bir etkisi altında kaldıklarının ve kendilerini "ilerlemeciliğe" ne kadar yakın bir konumda gördüklerinin de kesin bir kanıtı sayılmalıdır.

Bu şaşkınlıklarıyla onlar gazete ilanlarıyla Konak Meydanı'nda TKP'lilerle "omuz omuza" bir duruma düşmüşler, son anda tabanlarından gelen baskılarla yine gazete ilanıyla durumu kurtarıp Karşıyaka'daki devrimcilerin mitinglerine katılabilmişlerdir.

ECEVİT'İN TÜNELİNİN UCUNDA DA YOKLUK-BASKI VE ZULÜM VAR

Ecevit Hükümeti IMF'nin öneri ve direktiflerini bir kere daha yerine getirerek TL'nın değerini yüzde 46 oranında düşürdü. Devalüasyon kararını petrolden tekel ürünlerine, iğneden ipliğe kadar uzanan bir zam furyası izliyor.

Bir avuç zenginin servetine servet katan, buna karşılık milyonlarca emekçiyi açlık ve yoksulluğa iten bu kararlar Ecevit ve çevresi tarafından Türkiye'yi kurtaracak önlemler olarak tanıtıldı.

Egemen sömürücü güçler, emperyalist kuruluşlardan gelmesi beklenen kredileri nasıl paylaşacaklarının kavgasını yaparken emekçi halklarımız, sofralarındaki son lokmayı koruyabilmenin ve bu soygun düzeninden kurtulabilmenin yollarını aramaktadır.

IMF'nin önerileri, ekonominin, tekelci sermayenin ve Ecevit'in sorunlarına çözüm getirebilecek midir?

IMF'NİN REÇETELERİ TÜRKİYE'Yİ "KURTARAMAZ"

Ecevit, IMF, OECD gibi emperyalist kuruluşlarla sürdürülen görüşmeler sırasında bir dizi karar alarak "Tünelin ucunda ışık" göründüğünü iddia etti. Bu kararlar şunlardı: TL'nın değeri yeniden ve yüzde 46 oranında düşürüldü. İhracat yapan sanayicilerin getirecekleri dövizden ihtiyaç duydukları girdiler için kullanabilecekleri pay yüzde 25'ten yüzde 40'a çıkarıldı. Demir, çelik, benzin ve tekel ürünleri ile bir çok temel maddeye zam yapıldı. Hükümet bu önlemlere ek olarak ithalatın kısıtlanmayacağını, fiyat ayarlamalarına gidileceğini, buğdaya uygulanan sübvansiyona son verileceğini ve alınacak her karardan önce IMF'ye danışılacağını açıkladı.

Emperyalizme bağımlı çarpık bir ekonomik yapının doğal ve kaçınılmaz sorunlarıyla yüklü olan Türkiye, bilindiği gibi uzun süredir döviz yokluğu, hammadde sıkıntısı, finansman yetersizliği ile karşı karşıya idi. Hem Ecevit'ten önceki bütün hükümetler döneminde, hem de Ecevit döneminde alınan önlemlere rağmen bu ve öteki sorunlar çözümlenemiyordu. Sözgelimi, enflasyon önlenemiyor, üretim ve ihracat artırılamıyor, yeter düzeyde ithalat yapılamıyor, fabrikaların kapanması ve işsizler ordusunun büyümesi önlenemiyordu. Aksine alınan her önlem, hastalığın biraz daha kronikleşmesine neden oluyordu.

Yukardaki sıkıntılar içinde bugün daha fazla bocalayan tekelci sermaye Ecevit'e aldırılan son önlemlerin karşılığı olarak Türkiye'ye gelmesi beklenen kredilerle sorunlarına çözüm bulabilecek midir?

Bir defa, egemen sınıfların sözcülerinin de belirttikleri gibi Türkiye ekonomisinin *geçici olarak dahi düzelebilmesi* için milyarlarca dolar krediye ihtiyaç bulunmaktadır.

1 Milyar dolar kredinin gelmesi hangi sorunu çözecektir? Vadesi gelen borçlar mı ödenecektir yoksa sanayinin şiddetle ihtiyaç duyduğu hammadde ve ara malı ithalinde mi kullanılacaktır? Açıktır ki bu miktar, ne tam olarak borçların ödenmesine yetecek ne de ara malı ve ham madde ithaliyle diğer sorunların çözümüne yardımcı olacaktır. Döviz dar boğazı genişlemek bir yana iyice daralacaktır. Bir milyar dolar, Türkiye'nin ancak 5-6 aylık petrol ihtiyacını karşılayabilir.

Açıktır ki gelmesi beklenen krediler —miktarı ne olursa olsun— tekelci sermayenin sorunlarına çözüm getiremeyecektir.

BUNALIMIN KAYNAĞI EMPERYALİZME BAĞIMLI ÇARPIK KAPİTALİST SİSTEMDİR

Bütün alanlarda emperyalizme tam bir bağımlılığın söz konusu olduğu ülkemizde ekonomik ve siyasal bunalımların temel nedeni emperyalist-kapitalist sömürü sisteminin köklü çıkmazlarıdır. Kapitalizmin can çekişen, ölüm döşeğinde kıvranan hali olan emperyalizm zaten kendisi ağır bir bunalım içindedir. Ödemeler dengesi sürekli açık veren, enflasyon hızının her gün arttığı, petrol krizinden kaynaklanan bir dizi sorunun yaşandığı emperyalist metropoller kendi sorunlarına bile çözüm bulamazken, yaptıkları yardımlarla bizim gibi yeni sömürge ülkeleri hiç mi hiç kurtaramazlar.

Birikmiş borçlarını ödeyebilmek için tekrar borçlanmak zorunda olan, devalüasyon-enflasyon kıskacı içinde kıvranıp duran, hammadde ve finansman sıkıntısı çeken bir ekonomi, bulabildiği kredileri ancak nefes almak ve yeni yeni sorunlar üretmek için kullanabilir. Yıllardır ekonomiyi bunalımdan çıkarmak ve kalkınmak için alındığı iddia edilen devalüasyon ve zam kararlarını nasıl yenileri izlediyse, son önlemleri de yenilerinin izlemesi kaçınılmazdır.

Emperyalist ülkelerin Türkiye'ye yardım yaptığı gibi bir görüntü de yaratılmaktadır ki, bu da bir aldatmacadan başka birşey değildir. Emperyalist ülkeler Türkiye gibi ülkelere "kredi" vererek, borçlandırma yoluyla ve sermaye ihracı gibi yollarla, bizim gibi ülkeleri sömürmektedirler. Bu yoğun sömürü altındaki ekonomiler çökme durumuna girince de Türkiye'ye yatırım yapmak kendileri açısından karsız ve riskli birşey haline gelmektedir. Emperyalizmin istediği, Türkiye'ye kredi, vb. yollarla, sermaye ihracı yoluyla eski sömürme ilişkilerini sürdürebilmek için, Türkiye'nin bir takım tedbirler alarak tekrar daha iyi sömürülebilir hale gelmesini sağlamaktır. Bunun için bir takım tedbirler alınmadığı takdirde Türkiye'ye yatırım yapmaktan kaçınmakta, Türkiye'yi bu tedbirlere zorlamaktadırlar. Alınan tedbirler karşılığında ise, "Türkiye'yi kurtarmak için yardım yaptıkları" da söz konusu değildir. Yapılan şey artık karlı hale gelen sömürü mekanizmasını işletmek, bu mekanizmanın bir parçası olan kredi verme, sermaye yatırımı gibi ilişkilere girmektir. Bunu da "yardım" diye yutturmaya çalışmaktadırlar.

TEKELCİ SERMAYE AÇIK FAŞİZMİN PEŞİNDE

Son önlemler tekelci sermaye çevrelerince "geç kalmış olmakla birlikte olumlu" karşılandı. Alınan kararların bir başka sonucu da oligarşinin iç çelişkilerini şiddetlendirecek olmasıdır. Tarım kesiminden sanayiye kaynak aktarımı için buğdaya uygulanan sübvansiyona son verilmesi (ki bu uygulama Ziraat Odalarının büyük tepkisine neden olmuştur) ihracatcı şirketlere uygulanan vergi iadesi oranının % 20'ye düşürülmesi ve katlı kur adı altında tarım ürünlerinin ihracatından elde edilecek dövizlere 35 TL ödenmesi, (diğer kesimlerde 47 TL'dir) egemen sınıflar ittifakı içindeki tepişmeleri hızlandıracaktır. Bunun nasıl şekilleneceğini önümüzdeki günlerde göreceğiz.

Tekelci sermaye çevreleri alınan kararların yararlı olabilmesi için: "Kredilerin yerinde kullanılmasını, ücretlerin dondurulmasını, KİT'lerin tasfiye edilip özel sektöre devredilmesini, kredi dağıtımında özel sektör-kamu sektörü ayırımı yapılmamasını, enflasyon hızının düşürülmesini ve en önemli olarak da *siyasal istikrarın sağlanmasını*" istemektedirler.

Tekelci burjuvazi, alınan önlemlerin tek başına kendi sorunlarının çözümünde pek yararlı olamayacağını bilmektedir. Bu nedenle onlar bunalımdan birazcık da olsa kurtulabilmek için "sosyal ve siyasal tedbirlere" ihtiyaç duymaktadırlar.

Egemen sınıfların bugün için en önemli talepleri olan siyasal istikrarın sağlanması ne anlama gelmektedir? Onların siyasal istikrardan kastettikleri şey, kendilerine karşı hiç bir muhalefetin olmadığı, emekçilerden yana hiçbir sesin çıkmadığı, sömürü ve soygunun alabildiğine arttığı, zaten sınırlı olan bütün demokratik hak ve özgürlüklerin gasbedildiği, milyonlarca insanın köle gibi çalıştırıldığı ve zulmün kat kat arttığı bir siyasi rejimdir.

Açıktır ki bütün bunlar bir açık faşist diktatörlük koşullarında gündeme gelebilir. Tekelci sermaye, bunalımdan çıkış yolu olarak bir açık faşizmi görmektedir. Türkiye, sömürü ve soygunun tam anlamıyla disipline edilebileceği böylesine karanlık bir rejim altında ancak *geçici* olarak bunalımdan çıkabilir. Böyle bir rejimde bile tekelci sermayenin sorunlarına *kalıcı* çözümler bulunması mümkün değildir.

Evet, emperyalizm ve yerli ortaklarının uzun vadeli programları budur. TÜSİAD'ın gazetelere verdiği ilanlarda "gerçekçi çıkış yolu" olarak belirttiği bu programın gerçekleşip gerçekleşmeyeceği, büyük ölçüde ve doğrudan doğruya emekçi halk güçlerinin ve devrimcilerin mücadelesine bağlıdır.

Ecevit'in aldığı ve alacağı ekonomik önlemlerin bütün anlamı, egemen sömürücü güçlerin bu programına hizmet etmiş olmasındadır. Kendilerine önemli hizmetler sunmuş olmasına rağmen tekelci burjuvazi sorunlarının çözümü için Ecevit Hükümetini artık eskisi gibi yeterli görmemektedir.

ECEVİT'İN TÜNELİNİN UCUNDA DA YOKLUK-BASKI ve ZULÜM VAR!

Şimdilerde Ecevit, "Ekonomik kurtuluş savaşı veriyoruz", "tünelin ucunda ışık göründü" gibi boş laflarla yalancı pehlivanlar gibi ortalıkta dolaşmakta ve halkı kandırmaya çabalamaktadır. Ecevit süslü sözlerin ardına gizlenerek ve 20 ay önce şiddetle karşı çıkar *göründüğü* IMF için bugün "IMF gerçeğini kabul etmek gerekir" diye sözde gerçekçilik taslayarak emperyalizme teslimiyetini gizlemeye çalışmaktadır. O istediği kadar solculuk, halkçılık edebiyatı yapsın, emekçi halklarımız kuyruklarda her gün çile doldururken O'na hakettiği sıfatları yakıştırmaktadır.

Alınan son önlemlerle birlikte kuyrukların uzadığı, yiyecek ve giyecek maddelerinin yanına yaklaşılmasının bile mümkün olmadığı günümüzde Ecevit'in halkı ve Türkiye'yi kurtardığı iddiası kocaman bir yalandır. Ecevit aç gözlü tekellere refah ve zenginlik sunarken, emekçilere açlık, yoksulluk ve zulüm getirmiştir. Attığı her adımla Türkiye'yi biraz daha bataklığa sokmuştur, halkı perişan etmiştir.

Bütün bunlara rağmen, Ecevit şunları söyleyebilmektedir: "Siyasal bakımdan güç sayılabilecek kararları böylesine olumlu bir şekilde cesaretle alabilecek bir hükümetin üyesi olmaktan kıvanç duyuyorum" (12 Haziran'da yapılan basın toplantısı).

Doğrudur, bugünkü ortamda, bu kadar ağır koşullar taşıyan kararları emperyalist güçlerin isteği doğrultusunda bu kadar pervasızca ve "cesaretle" ancak Ecevit alabilirdi. Halkçı görünerek, emekten yana görünerek halkın herşeyini bu şekilde sömürücülere ancak Ecevit peşkeş çekebilirdi. Düyun-u Umumiye'ye ülkeyi teslim eden Osmanlı padişahları bile yaptıkları işle övünmeye cesaret edemezken, Ecevit halka karşı bu kadar cesur davranabildiği için kıvanç duymaktadır.

Bugün şu gerçek kesinlikle ortaya çıkmıştır: Ecevit'in tünelinin ucunda da ışık değil, açık faşizmin karanlığı vardır; açlık, yoksulluk ve zulüm vardır.

EMPERYALİZME, ZAMA VE ZULME KARŞI TEK YOL DEVRİM

Emperyalist sömürü sisteminin köklü çıkmazlarından kaynaklanan bugünkü bunalımın Ecevit'in aldığı son kararlarla sone ermeyecek, aksine daha da derinleşecektir.

Türkiye gibi ülkelerde yaşanan ağır bunalımlar, emperyalizme dayanarak, emperyalist kuruluşların reçetelerine uyularak sona erdirilemez. Bunalım ancak ve ancak bunalımın kaynağı kurutularak ortadan kaldırılabilir. Emperyalist boyunduruk kırılmadan, emperyalizmin çoban köpekliğini yapan faşizm yıkılmadan ve emekçi halkların devrimci-demokratik diktatörlüğü kurulmadan bunalım sona ermeyecektir.

Türkiye'nin gerçek kurtuluşunun yolu, emperyalizmi kovmaktan, oligarşik diktatörlüğü yıkmaktan, faşizmi ezmekten ve emekçi halkların kendi iktidarını kurmaktan geçer. Zammın ve zulmün, sömürü ve yoksulluğun olmadığı bir düzen ise ancak ve ancak devrimle kurulabilir.

SOYGUN VE ZULÜM DÜZENİ YIKILACAKTIR!

AÇLIĞA, YOKSULLUĞA, ZAMA, ZULME KARŞI
TEK YOL DEVRİM!

ÇAMAŞ'TA "FINDIK'TA SÖMÜRÜYE SON" MİTİNGİ YAPILDI

8 Temmuz Pazar günü, Fatsa'nın küçük bir nahiyesi olan Çamaş'ta fındık üreticilerinin düzenlediği "FINDIKTA SÖMÜRÜYE SON" mitingi üreticilerin büyük katılımı ile gerçekleştirildi. Yaşamını fındıktan sağlayan üreticilerin bulunduğu ÇAMAŞ ve civar köyleri kısa bir döneme kadar faşistlerin belirli bir etkinliğinin olduğu bir yerdi. Fakat buralarda devrimcilerin kararlı ve yiğit mücadelesi sonucu faşistlerin etkinliği kırıldı. Bizler yoksul fındık üreticileriyle bütünleşerek Fındık'ta Sömürüye Son" mitinginde, oligarşiye karşı mücadele azmimizi bir kere daha gösterdik.

Çamaş ve ona bağlı 25 köyde genel olarak bugünkü siyasi durumu ve Fisko Birliğin kime çalıştığını, Karadeniz İhracatçılar Birliğinin uygulamalarını, Tekel, tefeci-tücaar sömürüsünü içeren konuşmalar yapıldı. Bu konuşmalarımızdan korkan parababaları ve uşakları rahatsız olmaya başlamışlardı. Gürgentepe'de 500'e yakın üreticinin katıldığı ve devrimcilere karşı sevgi gösterisinde bulunduğu toplantıda faşist Başçavuş'un emriyle jandarmalar otomatik tüfekleriyle yoksul halkımız üzerine ateş açtı ve dipçikleyerek dağıtmaya çalıştılar.

Tüm engellemelere rağmen, 2000'den fazla üreticinin katıldığı mitingde üreticilerin ve devrimcilerin konuşmalarında fındık sömürüsü bir kez daha vurgulandı ve kurtuluşumuzun TEK YOL'unun DEVRİM olduğu anlatıldı.

70 Lira hakkımız söke söke alırız!
Fındık bizim canımız, oligarşi düşmanımız!
Fındık'ta sömürüye son!
Ne AP, ne CHP, ne de faşist MHP, Tek Yol Devrim!
Mahir, Hüseyin Ulaş, Kurtuluşa Kadar Savaş!

sloganlarının haykırıldığı miting, anti-faşist bir gösteriye dönüştü. Devrimcilerin miting çevresinde aldığı sıkı önlemler sayesinde, yürüyüş ve miting düzenli bir şekilde sona erdi.

Çamaş'tan Devrimci Yol taraftarları

FATSA KANAL İŞÇİLERİNİN DİRENİŞİ BAŞARIYA ULAŞTI

Bir soygun ve sömürü düzeninin hüküm sürdüğü ülkemizde hayat pahalılığı, çekilmez hale gelmiştir.

Böyle bir ortamda iş güvenliğimizin sosyal ve ekonomik haklarımızın yetersizliğinden dolayı işverenden aşağıdaki taleplerde bulunduk.

— Tüm işçilerin sigortalı olması,
— İşyerinde bir yemekhane, yatakhane kurulması, su elektrik sorununun çözülmesi,
— Hafta tatili yapılması, fındık döneminde izin verilmesi,
— Yağmurlu günlerde ücretlerimizin kesilmemesi, çizme, yağmurluk sağlanması,
— İşyerine akşamları servis verilmesini,
— 175 ile 200 TL olan ücretlerimizin 300 TL net olması.

Patron bizim bu taleplerimizi gözönüne bile almadı. Karşımıza ne idiği belirsiz korsan bir sendika çıkardı. Sözleşme imzalandığından söz etti. Biz bunun patron sendikası olduğunu, üyesi bile olmadığımızı kendisine anlattık. Taleplerimizin yerine getirilmemesi üzerine direniş yapmaya karar verdik. Ve bu kararı alırken Fatsa'daki devrimcilerle konuşup tartıştık.

Direnişimiz sekiz gün sürdü. İkinci gününde patron görüşme isteğinde bulundu. Devrimcilerle birlikte patronla görüştük. Fakat olumlu bir sonuç alamadık.

Direniş boyunca devrimciler bir an bile yalnız bırakmadılar. Gündüz ve akşamları sorunlarımızı tartıştık. Direnişle ilgili yazılama yaptık.

Direnişin sekizinci gününde patron taleplerimizi kabul edeceğini söyledi. Görüşmeye başladık. Yukarıda sıraladığımız taleplerimizin büyük bir kısmını kabul ettirdik. Direnişte geçen sürenin çalışılmış gibi sayılmasını kabul ettirip ücretlerimizi aldık.

Ücretlerimizin net 250 TL olmasını sağladık.

Örgütlü ve kararlı mücadelemiz sonucu haklarımızı söke söke aldık.

Yaşasın emekçi halkların kurtuluş mücadelesi!

İşçi, Köylü, Gençlik,
Devrim İçin Birleştik!

Tek Yol Devrim!

Fatsa Devrimci Kanal İşçileri

TMMOB ÖRGÜTLÜLÜĞÜNDE 18 İLDE "İŞ BIRAKMA VE SORUNLARI TARTIŞMA" EYLEMİ GERÇEKLEŞTİRİLDİ

Mühendis ve Mimarların bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm uğruna verdikleri mücadele, Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliği (TMMOB) örgütlülüğünde güçlenerek yükseliyor. Teknik elemanlar, memurlar, ülke çapında ve kısa vadede bazı ekonomik-demokratik hakların; uzun vadede de GREVLİ-TOPLU SÖZLEŞMELİ SENDİKAL hakların elde edilmesi için bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde giderek daha aktif görevler alıyorlar.

TMMOB'nin çağrısı üzerine mühendis ve mimarlar ve onları destekleyen diğer teknik eleman ve memurlar 29 Haziran 1979 günü 18 ilde 150'ye yakın iş yerinde 2-4 saat işi bırakarak çalışanların sorunlarını ve bu sorunların aşılması için mücadele yollarını tartıştılar. Mühendisler, mimarlar İskenderun Demir-Çelik'te, Seydişehir Alüminyum'da, Ereğli Kömür İşletmelerinde, Garp Linyitlerinde, Ankara'da; TEK'te, İller Bankası'nda, MTA'da, Karayolları'nda, TKİ'de, PTT'de, İstanbul'da: merkez ve çevre Belediyelerde: TEKEL'de, vb. işyerlerinde; İzmir'de, Mersin'de, Adana'da, Samsun'da, Antalya'da, Diyarbakır'da, Kastamonu'da, Sivas'ta ve daha Türkiye'nin birçok yerinde işi bırakarak işyerlerinde forumlar düzenlediler.

Bu "iş bırakma ve sorunları tartışma" eylemi uzun vadeli bir mücadele programının ilk aşaması. Çalışanların ekonomik-demokratik haklarının alınması için verilen mücadele, önümüzdeki günlerde işyeri toplantıları, il toplantıları, bölge forumları ve tüm çalışanların katılacağı ve tek gündem maddesi "Grevli Toplu Sözleşmeli Sendikal Haklar" olan bir Çalışanlar Kurultayının toplanması ve bu kurultayda alınan kararların ülke çapında hayata geçirilmesi şeklinde yaygınlaştırılacak.

TMMOB'nin çağrısıyla gerçekleşen "29 Haziran İş Bırakma ve Sorunları Tartışma" eylemi olumlu bir adımdır. Atılan bu olumlu adımın devamı, ancak ve ancak işyeri örgütlenmelerinin pekiştirilmesiyle gerçekleştirilebilir. Demokratik kitle örgütlerinin işyeri örgütlermeleri "DİRENİŞ Komiteleri Örgütlenmesi" bağlamında ele alınmalı, işyerleri birer anti-faşist direniş kaleleri haline getirilmelidir. Devrimci Mühendis ve Mimarlar TMMOB işyeri örgütlenmesinin geliştirilmesini ve bu örgütlenmenin diğer demokratik kitle örgütlerinin işyeri örgütlenmeleri sentezini sağlamalıdırlar. Bu yolda:

Devrimci Mühendisler-Mimarlar Görev Başına!

OLİGARŞİNİN TÖB-DER'E SALDIRISI PÜSKÜRTÜLECEKTİR!

Emekçi halklarımızın faşizme karşı mücadelesinde kararlılıkla yerini almaya çalışan devrimci-demokrat öğretmenler ve onların kitlevi örgütü TÖB-DER üzerindeki baskılar gittikçe yoğunlaşıyor. Egemen sömürücü sınıflar, bir yandan faşist köpekleri eliyle hergün birkaç TÖB-DER'liyi katlettirirken, bir yandan da sıkıyönetim, vb. araçlarla TÖB-DER'i çalışamaz hale getirmeye, giderek, dağıtıp-kapatmaya uğraşıyor.

Sıkıyönetim ilanıyla birlikte bütün halk güçleri üzerinde görülen baskılar TÖB-DER'de de yaşandı. Son olarak Ankara Sıkıyönetim Komutanı, "İçinde faşizme ve Sıkıyönetime karşı yazılar yeraldığı için" TÖB-DER gazetesini henüz matbaadayken yasakladı ve sorumlu müdürü Kemal Uzun'u gözaltına aldı. Mahkemenin serbest bırakma kararına rağmen Kemal Uzun'un özgürlüğü uzun süre sıkıyönetim komutanı tarafından gasbedildi. Devrimciler çeşitli eylem biçimleriyle TÖB-DER Genel Sekreterinin gözaltına alınmasını protesto ettiler.

TÖB-DER, üyelerine yönelen faşist saldırılara rağmen, sıkıyönetimin baskı ve yasaklamasına rağmen, mücadelesine devam edecektir. Hiçbir güç TÖB-DER'li öğretmenlerin faşizme karşı emekçi halklarımızın yanında yer almasını engelleyemeyecektir.

BURSA POLİSİNİN İŞKENCEHANELERİ DEVRİMCİLERİ YILDIRAMIYACAKTIR

Son günlerde Bursa polisinin devrimcilere yönelik keyfi tutuklama ve işkenceleri yoğunlaşmış bulunmaktadır. Polisin özellikle, faşistlerin emekçi halka yönelik saldırılarının süratle arttığı, Bursa'nın mahallelerinde faşistlerle devrimciler arasında kıyasıya bir mücadelenin sürdüğü bugünlerde devrimcileri tutuklayıp işkence etmesi; faşist terör politikasının bir sonucudur. Polisin özellikle devrimcilerin kontrolunda bulunan mahallelerde yürüttüğü terör, bir taraftan bölge halkını sindirmeye yönelirken diğer taraftan devrimcileri etkisiz hale getirip, faşistlerin bu bölgeleri işgal etmesine olanak yaratmaya yönelik bir amaç taşımaktadır. Bu doğrultuda 14-15 Haziran günleri Ortabağlar ve Mesken'den 16 devrimci arkadaşımızı emniyete götürmüşler, Eğitim mahallesi Halk Kültür Derneğini basarak dernekte bulunan herkesi almışlardır.

12 arkadaşımıza gözleri bağlı, bir gece sabaha kadar işkence etmişler, diğer dört arkadaşımıza da 6 gün gözleri bağlı bir şekilde her çeşit işkenceyi yapmışlardır. İşkenceyi yürütenlerin başında MİT mensupları, I. ve II. şube müdürü ile Başkomiser Osman Bülent Kocabıyık, I. Şubeden Komiser Rıza ve Zekayi ismindeki işkenceci polisler bulunmuştur. Bu işler olurken faşistlerin kontrolündeki mahallelerde Pol-Bir'li faşist polislerle, faşistler çeşitli defalar toplantılar yaparak gelecekte yapacakları katliamların planlarını hazırlamakla uğraşıyorlardı.

Polisin bu tavrına karşı, mahalle halkının evlatlarına sahip çıkarak Valilik ve CHP'yi işgal etmesi ve işkencehanelerdeki devrimcilerin kararlı tavrı sonucunda hazırladıkları senaryo gerçekleşmemiştir.

Şunu bir kez daha yinelliyoruz; polisin faşistlerle işbirliği halindeki bu tür saldırıları, devrimcileri kararlı direnişinden vazgeçirmeyecektir.

BURSA'DAN
DEVRİMCİ YOL TARAFTARLARI

Oportünistlerin zavallı şaşkınlığı

Emekçi halklarımızın bağrında bir çığ gibi gelişmesinin durdurulamaması karşısında, Devrimci Hareketimizi köstekleyebilmek için gerek faşist güçler, gerek oportünist gruplar olmadık yollara başvuruyorlar.

Polisin ve faşist güçlerin çabalarına diyecek birşey yoktur. Bu onların varlık gerekçesi.

Ama bazı oportünist grupçukların da Devrimci Yol'a karşı her türlü iğrenç yöntemi kullanarak mücadele etmeyi, varlık meselesi haline getirmelerine ne demeli?

Son zamanlarda birçok oportünist grubun faşistlerle-polisle beraber ve çoğu polis kaynaklı spekülasyonlar yayarak, birşeyler yapmaya çalıştıkları görülüyor.

HK'cı oportünist şaşkınların da bu "moda"ya uyarak bazı söylentilerden kendi cüce varlıklarını yaşatmak için bir şeyler elde etmeye çalıştıkları görülüyor. Bu arada dergimizin geçen sayısındaki "Ortadoğu'da ABD ve Sovyet Politikaları" adlı yazıdaki bir ifadeden aptalca sonuçlar çıkararak, Devrimci Yol'un bölündüğü, bir kısmının "Sosyal emperyalizm" safsatasını kabul ettiği gibi "haber"(!)ler yaymaya uğraşıyorlar. HK'cıların çıkardıkları dergilerde de, bu "haber"lere ciddiyet verecek "zekice"(!) yorumlar konulduğu gözleniyor. Bu zavallılıkları fazlaca ciddiye almak bile gereksiz belki. Ama gene de birkaç şey söyleyip geçelim.

HK'cılar, Devrimci Yol'daki sözkonusu yazıdaki "Ekonomik yarar" ifadesinden "sosyal emperyalizm" safsatasının "bizim tarafımızdan da kabul edildiği"(!) gibi "şahane" sonuçlar çıkararak, *"üç dünya teorisinin" temelini oluşturan* bu safsatanın sözde geçerliliğini desteklemeye çalışıyorlar. Bu görüşlerinin teorisyenlerini –ÇKP ve Mao'yu– de bütünüyle inkar ettikten sonra, kendi taraftarlarını bu teorinin *hala* geçerli olduğuna ikna etmek için, böyle bir "desteğe" ihtiyaçları olsa gerekir. (Çünkü bu teori konusunda bütün teorik "tahlilleri" ÇKP'den *aktarma* idi).

Ama bu safsatanın hala geçerli olduğuna kendi tabanını inandırmak için, böyle uydurma "haberlerin" bir işe yaramayacağını bilmeleri gerekir. Devrimci Yol'un geçen sayısındaki görüşler, bizim Devrimci Gençlik 3'ten beri savunduğumuz görüşlerin *bütünüyle* aynısıdır. Devrimci Yol'daki diğer yazılarda öteden beri savunulan görüşlerdir. Oradaki "ekonomik yarar" gibi ifadelerden "sosyal emperyalizm" safsataları *lehine* sonuçları ancak, her türden ekonomik yarar siyasetiyle (ya da her türden ekonomizmle) *emperyalizmi aynı şey zanneden*, marksizmden bihaber şaşkınlar çıkarabilir. Eğer ekonomik yararı önde tutan her türden ülke emperyalizm kapsamına girseydi, sadece proleter enternasyonalizmi yerine kendi çıkarlarını önde tutan milliyetçi-revizyonist ülkeleri değil, ilk çağlardan bu yana bütün toplumları emperyalizm kavramının kapsamı içine almak gerekirdi!

Ama söylediğimiz gibi, HK'cı oportünistler bugüne kadar rehber edindikleri dünya görüşlerini bütünüyle antimarksist ilan ettikten sonra, herhalde iyice şaşırmışlar, bugüne kadar imanla savunageldikleri safsataların doğruluğuna olan *"iman"*larını yitirmemek için, (daha ziyade polis kaynaklı) uydurma "haber"lerden destek aramaya çalışmaktadırlar. Hem böyle hayali haberlerden oluşturulan desteklerle ayakta kalınamayacağını, hem de böyle yollarla Devrimci Hareketimizden tek bir yaprak koparılamayacağını, oligarşi de, zavallı şaşkın oportünistler de kendi deneyleriyle görüp öğreneceklerdir.

YAŞASIN YOKSUL TARIM EMEKÇİLERİNİN DİRENİŞİ

Son zamlar, pahalılık, yokluk, kuyruklar, yoksul kır proleterlerini yaşanması güç şartlarda bırakmaktadır. Bir süre önce Tarım Bakanı, tarım işçilerinin ücretlerini 16 yaşından küçükler için 105 TL, büyükler için 160 TL olarak açıkladı. Bu açıklamalara rağmen Söke'de toprak ağaları işçilere 130 TL vermekte, bunun 10 TL'sini ise dayıbaşı denilen parazitler almakta idi. Böylece işçiler 120 TL gibi gülünç bir ücretle karın tokluğuna çalıştırılmakta idi.

Bu korkunç sömürüyü iliklerinde hisseden köy emekçileri, Devrimci Hareketimizin önderliğinde direnmeye başlamışlardır. Söke'nin Sarıkemer kasabasında DEV-GENÇ'in önderliğinde başlayan işçi direnişi kısa bir dönemdeki örgütlenme ile başlatılmış, işçiler yürüyüşe geçerek, "Kahrolsun Ağalar - Yaşasın Mücadelemiz, İşçi, Köylü, Gençlik, Devrim İçin Birleştik, Tek Yol Devrim, Pamuk-Zeytin Canımız, Oligarşi Düşmanımız" gibi sloganlar atmışlardır. Direnişin istenen hakların alınmasına kadar süreceği vurgulanmıştır. Engel olmak isteyen patronun adamları, (dayıbaşılar) gereken cevabı almışlardır. Sarıkemer'deki direniş MHP milletvekili Gün Sazak'ın fabrikasının kurulmakta olduğu bir yerde olduğundan ayrıca önem kazanmakta ve faşistlerin yüreğine korku salmaktadır.

Bu direniş tarım işçilerine bir çağrı niteliğindeydi.

Söke'den bu çağrıya cevap geldi. Binlerce emekçinin katıldığı ve 3 gün süren bir direniş başlatıldı. Bu direnişe bütün anti-faşist işçiler katıldılar ve hakim sınıfları şaşkınlığa uğrattılar. Çevre illerden asker getirdiler, ama saldıracak yer bulamadılar. Ve örgütlü mücadelemizle 160 liralık asgari ücret uygulamasını elde ettik.
Ve mücadeleyi yaşayanlar bir kez daha öğrendiler ki, bu düzenden ancak kendi güçlü kollarımızla kuracağımız Halk İktidarıyla kurtulmak mümkündür.

Hak Verilmez Alınır!
İşçi, Köylü, Gençlik, Devrim İçin Birleştik!

SÖKE HALK-DER
Devrimci Yol Taraftarları

Seçimler

BUCA EĞİTİM ENSTİTÜSÜ'NDE DEVRİMCİ MÜCADELEMİZ HIZLA YÜKSELİYOR

Buca Eğitim Enstitüsü'nde bütün Eğitim Enstitülerinde olduğu gibi MC'nin işbaşına gelmesiyle birlikte polis-faşist-idare işbirliği sonucu devrimci, yurtsever, demokrat öğrenci ve öğretmenler birer birer –bazen topluca– atılmış, sağa sola sürülmeye başlanmıştı. Adım adım faşistlerin etkinlikleri (polis, idare desteğinde) sağlanmış, faşistler okul ve çevresinde baskı ve terör uygulamaya başlamışlardı.

Ancak devrimciler okuldaki ve çevresindeki bu durumu sona erdirmek, faşist işgali parçalayıp dağıtmak istiyorlardı. Bu anlayışla, faşist işgali kırmak doğrultusunda bazı kararlar alındı. O günlerde her gün okula gittik.

Gittiğimiz ilk günden itibaren faşistler tedirgin olmaya, hızla öğrenci kitlesine teşhir ve onlardan tecrit olmaya başladılar.

1977-78 ders yılı faşistlerin silindiği, devrimcilerin gelişip, serpildiği bir yıl oldu. Bu dönemde yeni olmamıza rağmen, kitle önderliğimizi kabul ediyor, her yerde olduğu gibi faşizme karşı en ön saflarda yerimizi alıyorduk. Oportünizmi ve revizyonizmi öğrenci gençlik içerisinde gerekli yerine oturtup, saçma sapan düşüncelere yer bırakmıyorduk. Ancak yeni olmamızın getirmiş olduğu tecrübesizlik sonucu o yıl yapılan seçimleri çok az bir farkla kaybettik. Yönetimde olmamamız şüphesiz yapacaklarımızdan geri kalmamızı getirmeyecek, aksine daha ciddi ve daha örgütlü çalışmamızı getirecekti.

Ve 1978-79 öğretim yılında çalışmalarımızı bu anlayışla hayata geçirmeye çalıştık. Öğrenci derneğinin alınması Buca'daki faşizme karşı mücadelenin bir parçası olarak ele alındı. Ve bu anlayışla girmiş olduğumuz dernek seçimlerini her türlü oportünist oyunlara ve engellere rağmen kazandık. Şimdi mücadelemize daha bir kararlı daha örgütlü devam edeceğiz.

KAHROLSUN FAŞİZM,
YAŞASIN MÜCADELEMİZ!

Buca Eğitim Enstitüsü'nden
Devrimci Yol'cular

●

TÖB-DER KARŞIYAKA, EDİRNE, ÇANKIRI ŞUBE SEÇİMLERİNİ DEVRİMCİ ÖĞRETMEN KAZANDI

Geçtiğimiz günlerde yapılan TÖB-DER Şube Kongrelerinde Devrimci Öğretmen yeni zaferler kazandı. Karşıyaka ve Edirne Şube Yönetimlerine yeniden seçilen Devrimci Öğretmen, ilerlemeci revizyonistlerin yönetiminde bulunan Çankırı Şubesinde de seçimleri kazandı.

Karşıyaka ve Edirne Şube Genel Kurulları revizyonizmin çirkin yüzünü bir kere daha gösterdi. Her türlü ayak oyununu deneyen revizyonistlerin bütün çabaları sonuçsuz kaldı. Genel Merkezde Devrimci Öğretmen'le güçbirliği içinde olan Demokratik Merkeziyetçiler, Edirne ve Karşıyaka Genel Kurullarında ilerlemeci hainlerle birlikte davrandı. Devrimci Öğretmen'e karşı Demokratik Merkeziyetçilerin örgüt yıkıcılarıyla işbirliği yapması sonuçsuz kaldı.

Çankırı Şube Genel Kurulunda ise, ilerlemeci revizyonistler liste çıkaracak cesareti bile gösteremedi.

OKULLAR

* BUCA EĞİTİM ENSTİTÜSÜ DERNEĞİ

DEV-GENÇ	:	491
HK (HB, vb. desteğiyle)	:	396
KSD	:	43

* AİTİA (BAK-DER)

DEV-GENÇ	:	134
HK	:	129
İGD	:	55
KSD	:	54
SGB	:	5

* GAZİ EĞİTİM ENSTİTÜSÜ ÖĞRENCİ DERNEĞİ (GAZİ-DER)

DEV-GENÇ	:	1145
HK	:	236
İGD	:	104
Genç Sosyalistler	:	39

(KSD + Kürt Solu) divan seçimlerinde 97 oy aldılar ve seçimlere katılmayarak salonu terkettiler.

* EMEK GAZETECİLİK Y.O. (GAZETE-DER)

DEV-GENÇ	:	117
KSD + İGD + ÖY + Rızgari + CHP	:	107
HK	:	87
Partizan (boş oy)	:	18

İŞÇİ TEMSİLCİLİKLERİ

* İSTANBUL SÜT FABRİKASI (GIDA-İŞ)

4 temsilciliğin hepsini Devrimci İşçiler kazandı.

* İETT TOPKAPI GARAJI (GENEL-İŞ)

Devrimci İşçiler	:	3 tem.
CHP	:	3 tem.

*BELEDİYE TANZİM SATIŞLARI (GENEL-İŞ)

Devrimci İşçiler (6 temsilciliğin tümü)	:	126
CHP	:	56

* KAVEL (MADEN-İŞ)

Devrimci İşçiler	:	3 tem.
Demokratlar	:	2 tem.
İlerleme	:	–

SENDİKALAR

* KERAMİK-İŞ ÇATALCA ŞB

Devrimci İşçiler	:	77
TİP + CHP	:	13

* İL-BANK-İŞ

Başkanlık Divanı:

Devrimci İşçiler	:	105
TİP + DHB	:	66

Seçimler:

Devrimci İşçiler	:	94
TİP + DHB	:	Terk

DERNEKLER

* AVANOS DEMOKRATİK KÜLTÜR DERNEĞİ (4. Genel Kurulu)

DEV-GENÇ	:	84
KSD	:	25

Avanos'ta Halk Gecesi yapıldı

12.6.1979 tarihinde Avanos'ta Halk Gecesi yapıldı. Geniş işçi ve halktan katılımın olduğu gece tam bir anti-faşist bir boy gösterisi oldu.
Tuğla-Kiremit fabrikasındaki işçilerin salona pankartlarıyla girişi büyük bir coşkuyla alkışlandı.
İşçiler ve devrimciler tarafından yapılan konuşmalarda sıkıyönetimin faşizme kan, halka zam, zulüm ve zindan olduğu sık sık anlatılarak, devrimci slogan ve görüşlerin halka iletilmesine çalışıldı.
Gece aynı zamanda Devrimci Harekettimizin kitlelerle ilişkisinin bir göstergesi oldu.

Devrimci Yol'da
AVANOS'LU DEV-GENÇ

ALMANYA'DA DEVRİMCİ MÜCADELE YÜKSELİYOR

Almanya'da devrimciler faşizme karşı mücadeleyi kararlılıkla sürdürüyorlar. Ne MHP'li faşistlerin saldırıları ne de revizyonist sahte kahramanların engellemeleri mücadelenin DEVRİMCİ YOL'da gelişmesini engeleyemiyor.

9 Haziran gecesi, Rüsselsheim ve çevresi Devrimci Yol taraftarlarınca; faşist katliamları protesto etmek, Hüseyin Cevahir ve tüm devrim şehitlerini anmak için bir Halk Gecesi düzenlendi. Geceye 1000'i aşkın işçi, öğrenci katıldı. Yeraltı Maden İş tarafından gönderilen mesaj sevgi gösterileriyle karşılandı. Hannover'de de 600 kişinin katılımıyla Halk Gecesi başarıyla gerçekleştirildi.

16 Haziran'da Alman Yeni Nazileri'nin Frankfurt'ta yapmaya kalktıkları gösteri, 50 bini aşkın Alman ve yabancı işçinin ortak eylemleriyle boşa çıkartıldı. Faşistlerin Frankfurt gösterisi Almanya'daki işçi ve yurtseverlerin faşizme karşı açtıkları aktif kampanya ve 16 Haziran'da faşizme karşı yaptıkları çeşitli gösteriler sonucu gerçekleşemedi. Bu eylemde Türkiye'li devrimciler de bütün güçleriyle katıldılar.

Mücadelemiz bundan böyle de kararlılıkla sürecek, ergeç zafere ulaşacaktır.

Almanya'dan
Devrimci Yol'cular

SOMA'DA İŞVEREN VE SARI SENDİKACILARIN OYUNLARINI AÇIĞA ÇIKARDIK

FENNİ-GAMA İnşaat Şirketi Manisa ilinin Soma ilçesinde GAMA şirketi ismi ile inşaat işlerini yürütmektedir. GAMA şirketi gaz türbinleri ve enerji santralı inşaatı ile ilgilenmekte ve GAMA işyerinde 1400 civarında işçi çalışmaktayız. Gerek enerji iş kolundaki GAMA'lı, TEK'li 2000 işçi, gerekse TKİ'ye bağlı 5000 civarında işçi Soma'da belirli bir potansiyeli oluşturmaktadır.

İşverenler ve sarı sendikalar işbirliği ile işçilerin devrimci saflarda örgütlenip, mücadelesini engellemek için ellerinden geleni yapmaktadırlar. Soma maden ocaklarındaki işçiler baskı altında ezilip, hakları gasbedilirken, tabandan devrimci sesler yavaş yavaş duyulmakta ve sarı sendika TÜRK-İŞ'e bağlı Ege Bölgesi Maden İşçileri Sendikası epeyce huzursuz olmaktadır.

GAMA işyerince çalışan 1400 işçi ile TEK ünitelerinde çalışan 300 işçi Soma Enerji-İş üyesidirler. GAMA işyerinde çalışan bizler TES-İŞ Federasyonunun işkolu sözleşmesinden faydalanmaktayız. Soma Enerji-İş sendikası ise işçilerin haklarını alma yönünde hiçbir girişimde bulunmamakta, hatta "hak alıyoruz", "protokol yapıyoruz" yaygaraları ile yükselen mücadeleyi boğmaya çalışmaktadır. Son olarak işveren Soma Enerji-İş yöneticilerinden de "olur" cevabını aldıktan sonra işyerimizdeki çalışan birçok işçiden işyerindeki sorunlarımızla ilgili imza toplattı. Daha sonra sahtekarlık yaparak imzaların üzerindeki yazıyı değiştirerek, işyerindeki temsilcilerin değişmesini istiyoruz diye bir yazı hazırlattı. İşverenin değişmesini istediği sekiz temsilciden dört tanesi Devrimci Yolcu, diğer dört tanesi ise anti-faşist saflarda mücadele eden arkadaşlardır. Bir yıla yakın zamandır mücadelemize öncülük eden temsilcilerimizin işverenin oyunuyla düşürülmesine sendikamız Soma Enerji-İş kayıtsız kalmıştır.

Bu uydurma imza toplama sonrasında, işyerinde yeni bir temsilcilik seçimi gündeme geldi. Baştan beri üç kağıtlar ile kafaları karıştırmaya çalışan işveren de bir liste ile kendi adamlarını seçime kattı. 14 Haziran'da 1400 işçinin çalıştığı işyerimizde 1150 işçinin oy kullanmasıyla temsilcilik seçimleri yapıldı. Seçimler sonucunda bir sol grup tarafından çıkarılan liste çok az oy alırken, bizlerin çıkardığı devrimci işçiler temsilci listesi ezici bir çoğunlukla, işverenin iddialı şekilde çıkardığı listeyi de 100 oy geçerek sekiz temsilciliğin tümünü kazandı. Bu sonuçta gösterdi ki Soma'da işçilerin mücadelesi Devrimci Yol'da kararlı bir şekilde yükselmektedir. Mücadelemizi ne oligarşinin baskıları, ne işverenlerin oyunları, ne de sarı sendikaların işverenle işbirlikleri engelleyemeyecektir.

DEVRİMCİ İŞÇİLER
SENDİKA YÖNETİMİNE!

ÜRETEN BİZİZ,
YÖNETEN DE BİZ OLACAĞIZ!

GAMA'lı Devrimci İşçiler

FETHİYE FAŞİSTLERE MEZAR OLACAK!

Oligarşinin beslemesi, bir avuç eli kanlı faşist, 25 Haziran akşamı halka ve devrimcilere saldırdı. Uzun süreden beri üstlendikleri Martı Gazinosundan çıkan MHP'li ve ÜGD'li faşistler, halkın ve devrimcilerin oturduğu Halk Gazinosunun yakınlarına kadar gelerek halka ateş açtılar. Böylesi bir saldırıyı uzun zamandır bekleyen devrimcilerden, gerekli cevabı alınca faşistler kaçacak delik aradılar. Bu saldırı sırasında bir arkadaşımız yaralandı.

Fethiye'de halka saldıran, baskı yapan, haraç toplayan MHP'lilerin bu zorbalıkları karşısında yılmadık ve asla yılmayacağız. Olaylardan hemen sonra korsan gösterilerle, sinemada yaptığımız konuşmalarla faşistleri teşhir ettik, faşizme karşı mücadele gerekliliğini anlattık.

HALKA KALKAN FAŞİST
ELLER KIRILIR!
FAŞİZME ÖLÜM,
TEK YOL DEVRİM!

Fethiye'li Devrimci Yolcular

ANILARI ÖNDERİMİZ YAŞAMLARI ONURUMUZ

ALİ CANPOLAT'IN ANISI MÜCADELEMİZDE YAŞIYOR

A.Ü. Ziraat Fakültesi'nde anti-faşist mücadelenin ön saflarında kavga veren Ali Yoldaş ölümünün 2. yıldönümünde (2 Haziran) Ankara'nın çeşitli yerlerinde asılan pankartlar, afişler, yazılamalar, dağıtılan bildiriler ve Dışkapı pazarında yakılan ateş ve yapılan konuşmalarla anıldı.

Mahir'lerin, Nizam'ların, Canpolat'ların Devrimci Yol'unda giden ler, onların anısını faşizme karşı savaşarak yaşatıyorlar.

KAHROLSUN FAŞİZM,
YAŞASIN MÜCADELEMİZ!

MUSTAFA KUŞÇU DÜZENLENEN MİTİNGLE ANILDI

21 Haziran 1978'de faşistlerce öldürülen devrimci kardeşimiz MUSTAFA KUŞÇU ölümünün birinci yıldönümünde Acıpayam'ın Yassıhöyük köyünde 1000'e yakın kişinin katıldığı miting ve yürüyüşle anıldı.

Miting öncesi, Kızılhisar, Acıpayam ve civar köylerde yoğun bildiri dağıtımı, yazılama ve kahve konuşmaları ile mitinge çağrı çalışmaları sürdürüldü.

Jandarmanın baskısı, askıcıların bozguncu söylenti ve davranışları mitinge halkın katılımını engelleyemedi. Yassıhöyük halkı baskıları, bozguncuları protesto ederek, faşizmi lanetledi. Yürüyüş yapılan konuşmalar ve devrim andıyla görkemli bir şekilde sona erdi.

MUSTAFA'LAR ÖLMEZ!
KAHROLSUN FAŞİZM,
YAŞASIN MÜCADELEMİZ!

PİYANGOTEPE KATLIAMI UNUTULMAYACAK, HALKA KALKAN FAŞİST ELLER KIRILACAK!

Hüsamettin KURBAN
(1962 - ...)

Tuncay SARIKAYA
(1956 - ...)

Mızrap TAŞKIN
(1942 - ...)

Erdoğan DOĞAN
(1957 - ...)

Müslüm DOĞAN
(1950 - ...)

Mehmet TURAN
(1956 - ...)

Ahmet TURAN
(1954 - ...)

Sahibi ve Sorumlu Müdürü: Ayet ERAY ● Yönetim Yeri: İhsan Sungu Sok. 12, Kültür Mah. Balçova - İZMİR ● Baskı: S.S. Tükel Gazetecilik ve Matbaacılık - İZMİR
BASKI TARİHİ: 17 TEMMUZ 1979

HALKIMIZIN KURTULUŞU İÇİN, FAŞİZME KARŞI DÖĞÜŞEREK ÖLDÜLER

HAKAN ŞENYUVA
(1957-...)

SBF-DER Başkanı Hakan ŞENYUVA 10 Haziran 1979'da faşistler tarafından katledildi. Örnek bir devrimci olan Hakan Lise-Der örgütlülüğünde Devrimci Mücadeleye atılmış, SBF'de anti-faşist mücadelenin ön safında yer tutmuş, iki yıl SBF-DER yönetim kurulu üyeliği yaptıktan sonra, son genel kurulda SBF-DER başkanlığına seçilmişti. SBF'nin bulunduğu Cebeci Bölgesinden faşistlerin sökülüp atılmasında en aktif şekilde yer almış, en ön safta mücadele vermiştir. O, Toprakhk semtinde faşizme karşı emekçi halkın kurtuluşu yolunda en önde döğüştü ve savaşarak düştü. Şimdi Hakan Yoldaş'ın kanıyla suladığı toprağa faşistler ayak basamaz oldu.

12 Haziran günü okullarda ve Ankara'nın birçok semtinde Hakan'ın anısına forumlar yapıldı. Çoğunluğu gecekondu semtlerinden gelen halkın oluşturduğu 8000 kişilik tören anti-faşist bir gösteri halinde sürdü. SBF ve Beşevler'de toplanan devrimciler Karşıyaka mezarlığına gittiler. Burada Hakan'ın babası, SBF Dekanı, Devrimci Yol'dan bir arkadaş Hakan Yoldaş'ın mücadelelerini anlatan konuşmalar yaptılar. "Hakan Yoldaş kanın yerde kalmayacak", "Faşist teröre karşı savaşalım", "Faşizme ölüm, Tek yol devrim" sloganları arasında cenaze Cebeci Asri Mezarlığına getirildi. Yol boyu "Kahrolsun Faşizm", "Hakan'lar Ölmez" pankartları açıldı, sloganlar atıldı. Hakan'ın toprağa verilmesinden sonra yapılan konuşmalarla "Hakan yoldaşın kanının yerde kalmayacağı" belirtilerek, devrim andı içildi.

Cenaze töreninin bittiği saatlerde Ayrancı Hoşdere Caddesinde korsan bir gösteri yapan devrimciler 500 kişiyle yolu trafiğe kapadılar. 3 ve 5. duraklar arasında süren gösteri sırasında "Hakan'ın silahı yerde kalmayacak", "Faşizme ölüm, tek yol devrim", "Hakanlar Ölmez" sloganları haykırıldı. 5. Durak civarında faşizme karşı kararlılıklarını belirten konuşmayla gösteri sona erdi.

Şimdi daha bir güçlü, daha bir kararlı olarak omuzluyoruz Devrimci Yol'umuzda mücadeleyi Hakan Yoldaş'ın bıraktığı yerden.

- HAKAN YOLDAŞ, SİLAHIN YERDE KALMAYACAK!
- HAKAN YAŞIYOR, YAŞATACAĞIZ!
- FAŞİZME ÖLÜM, TEK YOL DEVRİM!

NEVZAT TANRIÖVER
(1960-...)

Devrimci Yol'un yiğit militanı Nevzat TANRIÖVER, 9 Haziran 1979 günü Uşak halkına Devrimci Yol bildirilerini dağıtırken, polislerce açılan ateşle öldürüldü. Anti-faşist bir gösteriyle cenazesi Susuz köyüne gönderildi. Köy dışında karşılanan cenazeyi evine getiren köylüler ve devrimci arkadaşları burada düzenlenen törenle faşizme karşı nefretlerini dile getirdiler. Semiha'dan sonra 2. şehidini veren Susuz köyü halkının omuzlarında mezarlığa getirilen cenaze burada "Nevzat Yoldaş Silahın Yerde Kalmayacak", "Analar Doğurur, Faşistler Öldürür", "Kahrolsun Faşizm" sloganlarıyla toprağa verildi. İki yıl evvel şanlı Uşak direnişinde, yine oligarşinin resmi güçlerince öldürülen Semiha yoldaşın yanına gömüldü. Burada Semiha'ların, Nevzat'ların mücadelesinin kaldığı yerden sürdürüleceği bir kez daha haykırıldı.

BÜTÜN GÜNLERİMİZ BUNDAN BÖYLE
ONLARIN MEZARLARINDA
FİLİZLENEN ÇİÇEKLERİN
İÇİNDEN FIŞKIRACAK

NEVZATLAR ÖLMEZ!

KAHROLSUN FAŞİZM,
YAŞASIN MÜCADELEMİZ!

ALAATTİN AYDEMİR
(1942 - ...)

Faşist saldırganlar 6 Temmuz'da Devrimci Avukat Alattin AYDEMİR'i evine giderken pusu kurarak öldürdüler. Espiye'de faşizme karşı mücadelede yılmadan, fedakarlıkla görev alan yiğit kardeşimizin anısı mücadelemizde yaşayacak.

HÜSEYİN ŞAHİN

Emperyalizme, faşizme karşı yılmadan mücadele veren Hüseyin ŞAHİN kardeşimiz 19 Mayıs 1979'da Sürmene'de hunharca katledildi. Sürmene'de çay emekçilerinin mücadelesinde ön saflarda yer alan Hüseyin'in anısı mücadelemizde yaşayacak.

REMZİ AKSAKAL

Faşist saldırganlar 18 Haziran'da devrimci öğretmen Remzi AKSAKAL'ı evine giderken pusu kurarak katlettiler. Faşizme karşı verilen kavganın en ön saflarında her zaman yerini alan Remzi Hoca, Ünye'de halk düşmanlarının saldırılarına hiçbir zaman boyun eğmedi, kararlı bir mücadele verdi.

Polisin cenazeyi kaçırma girişimlerini boşa çıkaran devrimciler ertesi gün 1500'ü aşkın kişinin katıldığı bir törenle Remzi Hoca'yı memleketi olan Artvin'e yolladılar. Şavşat'ta düzenlenen törende Remzi Hoca'nın mücadelesi anlatıldı, faşizm lanetlendi.

Remzi Hoca'nın mücadele bayrağı şimdi daha yükseklerde.

O, faşizme karşı mücadelemizde her zaman yaşayacak.

MEVLÜT TASMER

Anti-faşist mücadelenin hızla yükseldiği, devrimcilerin halkla bütünleştiği, faşistlerin hızla teşhir ve tecrit olduğu Afyon'un Çay kazasında Devrimci Yolun yiğit militanı Mevlut TASMER kardeşimizi kaybettik. 6 Haziran 1979 günü, saat 19.00'da evine gitmekte olan devrimcilere faşistlerce ateş açılması sonucu Mevlut yoldaşımız öldü. Olaydan hemen sonra toplanan halkın üzerine ateş açmaya kalkan polisler, yiğitçe direnen devrimcilerden gerekli dersi aldılar. Bütün engelleme ve baskılara rağmen Mevlüt yoldaşın cenazesi kalabalık anti-faşist gösteriyle kaldırıldı. Ne faşist katillerin saldırıları, ne de oligarşinin baskı ve teröri Çay halkının devrimci mücadelesini durduramayacak, Mevlüt yoldaşın kanı yerde kalmayacak.

KAHROLSUN FAŞİZM,
YAŞASIN MÜCADELEMİZ!

KEMAL AKÇAY
(1954-...)

Emperyalizme ve faşizme karşı savaşta 21 Haziran günü vurulan Kemal AKÇAY'ı 23 Haziran ünü kaybettik. Cenazesi Kars'ta jandarmanın şehri işgal etmesine, sıkıyönetimin baskı ve terörüne rağmen 2000'den fazla kişinin katıldığı törenle kaldırıldı. Tören boyunca "Kemal'in Katili Oligarşi", "Kemal Yoldaş Silahın Yerde Kalmayacak", "Faşizme Ölüm, Tek Yol Devrim", "Kemaller Ölmez" sloganları haykırıldı. Cenaze töreninin ertesi günü sıkıyönetim fotoğraflarla yaptığı tespitlere dayanarak öğretmenleri, TÜM-DER başkanını, hemşireleri ve halktan kişileri tutuklamaya girişti. Buna karşı Kars'ın üç yerinde yüzlerce kişinin katıldığı protesto gösterileri yapıldı. Halkın direnişi çeşitli biçimlerde sürüyor.

BASKI VE TERÖR
MÜCADELEMİZİ
ENGELLEYEMEZ!

KEMAL AKÇAY'LAR ÖLMEZ!